15 / 2015

REVISTĂ LITERAR-ARTISTICĂ A LIGII SCRIITORILOR DIN ROMÂNIA ȘI DE EXPRESIE ROMÂNĂ DE PRETUTINDENI

Filiala Argeș

Director și fondator
Vasile Dorin Ghilencea

6,5 lei

Carpatica – revistă literar-artistică, trimestrială,
a filialei Argeş a Ligii Scriitorilor din România şi de Expresie Română de Pretutindeni,
editată în colaborare cu Centrul Cultural-Piteşti.

CENTRUL CULTURAL PITEŞTI

Numărul de faţă al revistei a fost tipărit cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Echipa redacţională

Revista poate fi citită pe site-ul Centrului Cultural Piteşti, unde pot fi văzute şi înregistrările filmate ale manifestărilor lunare ale Cenaclului “Armonii carpatine”.

Tiparul executat la ARGEŞUL S.A. **ISSN 2285-1534**

Pentru corespondenţă:
carpatica.lsarges@yahoo.fr

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ **ligascriitorilordinarges.wordpress.com**

COMPONENŢA FILIALEI ARGEŞ A LIGII SCRIITORILOR din ROMÂNIA

Vasile Dorin GHILENCEA
– preşedinte –

Revista “Carpatica” a fost prezentată la *Absolut TV – “televiziunea judeţului Argeş”*!

Vineri, 17 iulie 2015, invitat la emisiunea-dezbatere “Mai contează cultura?”, transmisă în direct, Nicolae Cosmescu a prezentat în detaliu nu doar numărul 14 al revistei “Carpatica”, ci şi tot ce trebuie ştiut despre aceasta.

Suntem altruişti şi voluntari

În precedentul editorial, intitulat “Pledoarie pro domo”, documentam toate activităţile desfăşurate de membrii L.S.R. Argeş, în interesul public general. Ceea ce nu poate fi contestat nici chiar de către persoanele de rea-credinţă. Mai în amănunt: scriem, dar nu doar de dragul de-a scrie, ci pentru a fi citiţi de alţii. Scoatem o revistă, în format *print*, nu doar pentru a ne face cunoscuţi noi, ci şi pe alţii.

Fiindcă am amintit de revista ***Carpatica***, să ne aventurăm prin “culisele” acesteia. Atunci când a fost gândită, publicaţiei i s-au atribuit două misiuni. Ambele la fel de importante. *Primo*: să crească vizibilitatea cititorilor asupra membrilor noştri, valorizându-le astfel creaţiile. *Secundo*: să descopere, să promoveze, şi să încurajeze pe cei talentaţi în ale scrisului, indiferent de vârstă. Cu o singură restricţie: să nu aparţină altor asociaţii de creaţie, similare. Adică, să nu fie scriitori consacraţi.

Prima misiune nu pune probleme pentru a fi îndeplinită, mai bine de jumătate din revistă (circa 52%) purtându-ne semăturile. Sunt cazuri rare când, din lipsă de timp, sau de inspiraţie, pe câte unul de-al nostru “îl sare rândul”. Însă, fără rezonanţă în apariţia publicaţiei.

În schimb, a doua misiune solicită eforturi susţinute din partea colegiului de redacţie. În general, unui condeier ce se înscrie în această categorie îi sunt mai întâi audiate creaţiile în cadrul cenaclurilor organizate lunar. Dacă, prin ceea ce prezintă dovedeşte calităţi, este promovat în următorul număr al revistei ***Carpatica***. Şi va deveni un obişnuit al “casei”. În acest sens avem suficiente exemple, unii dintre ei ajungând în stadiul de a-şi publica volumul de debut. După care, au uşa deschisă pentru a deveni membrii ai filialei argeşene a LSR.

Dar, iniţiativele şi acţiunile noastre, ale revistei, nu se limitează la cele expuse mai înainte. Am încheiat, cu largul concurs al conducătorului Centrului Cultural Piteşti, parteneriate cu studenţi de la Facultatea de Litere a Universităţii din Piteşti şi cu Centrul de creaţie literară al Palatului copiilor. De aici rezultând două rubrici în plină expansiune: a “universitarilor” şi “preuniversitarilor”. Pe care ni le dorim mai ample şi perene. Aşadar, nu numai noi, ci şi alţii sunt prezenţi în printuri.

Trebuie subliniat că oricare dintre cei care sunt prezenţi în două numere din acelaşi an ale revistei noastre, chiar dacă nu sunt membrii L.S.R. Argeş, poate intra în posesia unui premiu anual al revistei. Evident, dacă Juriul îl apreciază drept cel mai bun în domeniul în care scrie.

Am amintit de cenaclurile lunare. Acestea se organizează, în cadrul Centrului Cultural Piteşti, de circa trei ani. Din toamna lui 2014, formatul lor s-a modificat în mod radical, devenind o manfestare literar-muzicală, graţie colaborării cu Grupul vocal “Armonia”. O asociere absolut firească, fiindcă nutrim ferma convingere că în ziua de azi, un cenaclu trebuie să fie un spectacol. E bine să se ştie că şi alte persoane din lumea culturală argeşeană au început să adopte ideea de spectacol. Deocamdată, noi suntem singurii care o şi facem, publicul asistând, gratuit, la o oră de muzică şi literatură de cea mai bună calitate.

Ei bine, nu ne-am limitat doar la atât. Am iniţiat o acţiune de “Promovare a culturii din localităţile argeşene”. Scop în care am trimis la circa jumătate din primarii argeşeni, dar şi *staff-ului* Consiliului judeţean, câte o revistă, şi o foaie de hârtie cu câteva rânduri, în care arătam ce dorim şi ce trebuie făcut: nimic mai mult decât să ne semnaleze persoane neconsacrate, care au preocupări şi calităţi într-ale scrisului. Acţiune în curs. Dar, pentru gustul nostru, mult, mult prea lentă în teritoriu.

Aşa încât, închei întrebând în modul cel mai firesc: mai trebuie şi alte dovezi pentru a fi integraţi în categoria celor de “utilitate publică”, atâta timp cât noi o facem cu fiecare ocazie? Cu ce ne-ar fi ajutat alte persoane, pe care guvernanţii ne impun să le încadrăm cu “carte de muncă”? Nu este sufient că tot ce facem reprezintă voluntariatul cel mai pur? Ar friza absurdul ca tot noi să-i mai şi plătim pe alţii!

Nicolae Cosmescu

Hazuri, din zestrea satului Retevoieşti
culese de Vasile Dorin Ghilencea

"NUŢA LUI GHIŢĂ COCÂRŢ MOARTĂ?..."

Printre locuitorii satului Retevoieşti din jumătatea a doua a veacului trecut, era şi "Ghiţă", feciorul Lui Ene Radu Cazan, poreclit de săteni "Cocârţ", strănepot de-a cincia spiţă al lui Radu Cazan, unul din cei cinci supravieţuitori rămaşi după spargerea satului din cauza ciumei ce a bântuit în aceste locuri în 1716. Şi era acest Ghiţă, un om calm, bun şi vessel, totdeauna cu zâmbetul pe buze. Vorba lui era mereu cu râs, voioşie şi bunătate. După spusele bătrânilor care l-au cunoscut, acest Ghiţă Ene (Cocârţ) era un adevărat Păcală al satului.

Pe cât era de bun, pe cât era de prietenos şi de vesel Ghiţă, pe atât era de rea şi de gâlcevitoare, soţia lui Elena (Nuţa) fiica lui Ion Cârstoiu, şi acesta un strănepot pe linie femeiască a lui Radu Tudoriţoiu Negru, alt sipravieţuitor după ciumă.

Cred că nu era zi, când Ghiţă se găsea acasă, ca Nuţa să nu caute nod în papură şi să nu se certe amândoi. Nu rare ori bietul Ghiţă era dus în stare să facă la un fel, numai să scape de cearta din casă. Se gândea numai la cei patru copii care ar fi rămas aici, fără niciun sprijin din partea nimănui, deoarece nici neamurile lui după părinţi nu-i mai călcau prin curte din cauza Nuţii.

Scos din fire, din cauza cicălelilor, într-una din zile Ghiţă s-a repezit la ea, a luat-o de păr, a dus-o în curte şi a lovit-o cu o bucată scurtă, cracă de prun, pe unde nimerea.

Văzând femeia că nu mai are putere să scape din mâinile lui, sau să-i vină cineva în ajutor, nu avea de la cine se aştepta, deoarece casa lor se găsea departe de celelalte case vecine şi fiindu-i teamă că Ghiţă o va bate mai mult, la un moment dat, când a fost atinsă puţin în cap, lungindu-se la pământ s-a prefăcut moartă.

Şi aşa de bine a simulat starea de moartă. Că şi sângele din faţă începuse să se şteargă, căpătându-se un aspect de mort.

Când au văzut cele ce s-au întâmplat cu mama lor, cele două fete mai mari au şi început să ţipe şi să se jelească, spunând tot felul de cuvinte nedemne pe seama tatălui lor. Mai mult, una dintre ele, Sanda sau Maria, a dat fuga la primărie unde a găsit numai pe notar, care pe atunci era Dumitru Tutănescu.

Fără a mai da bună-ziua, sau a spune alt cuvânt introductiv, a început să strige cât o lua gura:

- "Săi, logofete, că tata a omorât pe mama!"

- A cui eşti tu, fetiţo? A întrebat-o notarul... – "Spune cum s-a întâmplat!"

Văzându-se îndemnată de vocea blajină a notarului, fata a început să spună totul cum s-a întâmplat, acoperind cuvintele rele zise de mama sa, sau punându-le pe seama tatălui, cu toate că nu erau adevărate.

Auzind notarul cele spunse pe seama lui Ghiţă, nu-i venea să creadă aproape nimic, ştiindu-l om calm şi judecat. Îşi făcea fel de fel de păreri. Pe de altă parte, ştiind răutatea Nuţii, îşi făcea închipuirea că va fi făcut ceva bietul Ghiţă, dus în stare de gălăgia nevestei, a cărei gură mergea la gâlceavă, ca o meliţă la cânepă.

Nefiind primarul venit, la stăruinţa fetei, bietul notar a luat pe cei doi oameni de serviciu de la primărie şi împreună cu sergentul de jandarmi au plecat cu toţii la casa lui Ghţă al lui Ene, zis Cocârţ.

Nici nu ajunse bine până la casa lui, că se şi auzi ţipetele celor două fete care erau rămase acasă, fiind mai mici, care plângeau pe mama lor, socotită moartă.

Tot drumul făcut de oamenii primăriei, la modul disperat până la casa lui Ghiţă a fost făcut numai pe presupuneri, numai cu bănuieli. Nu ştia notarul ce să creadă, ce să facă şi cum să procedeze la casa cu pricina. Ajunşi la casa lui Ghiţă, pe un loc cu iarbă pe el, nu departe de casă se găsea întinsă jos, Nuţa, care se prefăcea moartă, iar cele două fete, una de-o parte şi altă fată de altă parte, se jeleau de mama lor. Numai bietul Ghiţă sta liniştit pe pragul casei, cu coatele pe genunchi, iar capul cuprins între podul palmelor, gândindu-se cine ştie unde şi la ce.

Şi aşa de bine făcea Nuţa pe moarta, încât chiar şi Tutănescu şi cei trei însoţitori au crezut că este cu adevărt moartă, atunci când au venit şi au privit-o de aproape.

- "Ce-ai făcut, Ghiţă? De ce nu ai dat mânia la o parte şi să taci din gură la ce ţi-a zis Nuţa? Mă gândesc la copii aceştia mici. Ea s-a dus de pe lume aceasta, tu te duci să-ţi faci pedeapsa pentru moarte de om la ocnă, dar ce vor face cei patru copii ai tăi, fără tată şi fără mamă? La ei mă gândesc mai mult pentru că ştiu ce greu este de un copil orfan, mai cu seama, pentru fete! Atât te vor mai lăsa, până vei îngropa moarta şi vei organiza cele ce trebuieşte casei. Nu vrem noi să primim pedeapsă pentru tine, zise cu năduf notarul.

Şi în timp ce Tutănescu îl judeca pentru fapta lui nejustificată, bietul Ghiţă sta gânditor, fără a mai spune un cuvânt de scuză sau de justificare a faptei comise. După câteva minute de tăcere, după ce a încetat şi Tutănescu de a-l judeca, bietul Ghiţă s-a sculat de pe prag şi a spus tare şi cu curaj:

- "Nu e moartă, logofete, cum nu sunt eu popă! Fac prinsoare eu cu dumneavostră pe ce vreţi !"

- “Cum nu e moartă, măi Ghiţă? Tu nu vezi ce galbenă e şi fără nici un pic de sânge pe faţă şi pe mâini?”

- “Nu e moartă, logofete! Repetă convins, pe ton strident, Ghiţă. Este vie. Aşa cum suntem şi noi! Îmi cunosc eu marfa!”

Şi în timp ce Tutămescu cu acei ce se mai găseau acolo, la locul faptei destul de gravă, socoteau că bietul Ghiţă a înebunit de teamă sau durere. Ghiţă a plecat de lângă ei, a luat o scară de lemn, a pus-o la gura pătulului şi ia de acolo un fuior de cânepă netras prin hefilă şi o mână de feştile netoarse, pe care apoi la aduse şi le puse jos la picioarele Nuţii, după care aşezându-se în genunchi, a vârât fuiorul între gleznele picioarelor până aproape de genunchi, sub poalele Nuţii oprindu-şi pentru el feştilele. Apoi, fără grabă, a scos din chimir, cremenea şi iasca. Toţi stau şi priveau miraţi ce va face bietul Ghiţă.

După ce a potrivit bine iasca pe cremene, şi a dat de 2-3 ori cu amnarul, când a observat că s-a aprins iasca, a vârât-o în zgrebeni, mişcându-i până s-au aprins. Cum s-au aprins zgrebenii, i-a dus şi i-a pus pe fuiorul care se găsea jos la picioarele Nuţii.

Cum a simţit că fuiorul s-a aprins la gleznele ei, fiindu-i teamă să nu se aprindă hainele de pe ea, spre surprinderea tuturor celor ce erau de faţă, Nuţa a sărit în picioare şi a luat-o la fugă spre Dealul lui Cazan, oprindu-se la fagul din coastă de unde a început să-l certe şi să-l drăcuie pe bietul Ghiţă, spunându-i tot felul de vorbe murdare.

În urma acestui gest neaşteptat din partea Nuţii, toţi cei ce se găseau de faţă, îngrijoraţi de cele ce trebuiau să i se facă lui Ghiţă, din trişti au devenit veseli. Aşa haz mare a stânit ridicarea Nuţii de jos, încât Tutănescu a căzut jos de râs.

- Ce-a fost cu asta Ghiţă? Unde-i moarta, Ghiţă?

- Nu ţi-am spus eu, logofete, că mai curând vezi pe dracul mort, decât pe Nuţa mea?

Ilzi Sora

D I A L O G C U U N M O R T

După ce se luptă îndelung cu boala despre care se spune că îţi îngheaţă sângele în vene când auzi de ea, cheltui toţi banii familiei şi ai bisericii pe tratamente naturiste sau medicale, chimioterapie, radioterapie, inclusiv pe leacuri băbeşti mai mult sau mai puţin verificate, în cele din urmă, îşi dădu obştescul sfârşit.

Familia îl plantă la capela militară, într-un frigider care îi conserva perfect zâmbetul sarcastic.

Pe la capelă se perindară, rând pe rând, persoane ce-şi făceau o datorie de onoare din a se afla la căpătâiul unui mort, ca să-l măsoare din cap până-n picioare, pentru a vedea cât de desfigurat este sau cât de bine arată. Unii par adormiţi, nu-i aşa, şi parcă aştepţi să se trezească, dintr-o clipă în alta.

O astfel de persoană se afla singură cu răposatul. Toţi membrii familiei plecaseră la culcare, iar ea se învârtea pe acolo, uimită de câte flori înconjurau cu atâta dragoste un mort care nu se iubise decât pe sine. Se pomeni dintr-o dată gândind cu voce tare :

- Mă uit la tine cum stai acolo întins, fără viaţă, lung, deşirat, slab, de nerecunoscut. Nu mai exişti. Acum eşti nimeni. Toată aroganţa şi răutatea ta nu-ţi mai sunt de nici un folos. Nu ţi-a păsat niciodată de nimeni. M-ai tratat ca pe un gunoi. Pe toţi cei din jurul tău i-ai tratat la fel. Ar trebui să nu-mi pese de tine. Cum nici ţie nu ţi-a păsat de nimeni în afară de tine. Râsul tău demonic, necosmetizat, i-a îngheţat pe mulţi. Ştii câte mi-a făcut. Crezi că am uitat cum mă batjocoreai şi mă tratai ca pe o slugă? Nu înţeleg de ce mai stau aici şi-mi pierd vremea cu tine, când nici măcar familia ta, nu mai e demult prin preajmă. Ţi-ai încheiat socotelile cu viaţa. Dar cu oamenii? De ce nu răspunzi? Ah, am uitat, nu mai poţi răspunde. Câte mi-ai fi zis dacă ai mai fi putut, nu-i aşa?

Deodată, uşa începu să scârţâie ca împinsă de o mână nevăzută. Ceva ca o stafie îngheţă pe femeia înciudată pe omul care-şi încheiase socotelile cu viaţa, dar mai puţin cu ea. Cine putea să fie la acea oră târzie? Oare o auzise cineva?

Un om cu haine ponosite o privi îndelung pe femeia în doliu şi se gândi: „Ce mult trebuie să-l fi iubit! O fi mama lui? Sau sora?” Se strecură încet afară ca să nu deranjeze murmurul tăcut al femeii cernite. Era paznicul.

„Ce bine că a plecat. Oare o fi bănuit ceva? Ar fi mai bine să plec. Dacă se întoarce? Mâine mă voi amesteca în mulţimea ce va veni la funeralii ca la spectacol. Da, ca la spectacol, fiindcă bocitoarele au fost înlocuite în zilele noastre cu cântece care să bucure urechile celor vii, deoarece mortul oricum nu mai aude nimic, vorba marelui poet naţional „Căci morţi sunt cei muriţi…”

Dar dacă n-aş mai veni deloc? Am spus ce am avut de spus, iar mâine oricum nimeni nu mă va băga în seamă, fiind prea ocupaţi cu show-ul şi cu politeţurile de rigoare.

Ei, şi ce dacă o să pierd filmul? Am auzit că va fi ceva inedit. Mai ceva ca la înmormântarea prietenei lor care făcuse singură scenariul de dinaintea înhumării, cu instrumentişti şi muzică imprimată şi interpretată de defunctă. De cântece la ceremonia de îngropăciune mai auzisem, dar de film regizat şi interpretat de familie, mărturisesc că niciodată. Şi totul va fi înregistrat pentru eternitate, desigur.

Deh! Nimic nu mai e ca odinioară, când durerea era durere, se purta în suflet şi nu avea nevoie de publicitate.

Ai jumătatea vârstei mele şi în curând până şi pomenirea ţi se va pierde. Că bine mai zicea Ecleziastul: „Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri; dar cei morţi nu ştiu nimic, şi nu mai au nici o răsplată, fiindcă până şi pomenirea li se uită."

Rămâi cu bine! Să-ţi fie ţărâna uşoară!"

Ionel Dincă

ULTIMUL SFAT

Durerea despărţirii încă mai fumega când Piculeasa, la răsăritul soarelui, ieşise să întindă rufele – Mitriţă, ultimul soţ din cinci, o rănise cumplit; plecase fără să spună vreun cuvânt. ,,Mă omoor! – îi strigase ea când, cu un geamantan în mână, el se îndepărta grăbit, tăcut. Îmi cernesc restul zilelor! Mă duc la mânăstire!! Întoarce-te nenorocitule!!!" El – suflet nesimţitor, rece – nici gând să mai privească înapoi; şi mai mult se grăbea, şi mai mult se îndârjea; scuipa şi-şi făcea cruci mărunte.

Şi nu l-a mai văzut de atunci. Parcă puţin l-a şi uitat. Doar uneori, în clipe de singurătate, privind aşa… în gol, îi mai zăreşte ca într-un film mut chipul: mustaţa – două vrăbii burzuluite, cioc în cioc pe ram, ochii – adânci, albaştri ca cerul primăverii, trupul – mlădiu, înalt, mersul – ca unduirea lanului în adiere. Şi-apoi privirea…privirea lui adâncă, iscoditoare, tot timpul nesătulă, parcă o urmăreşte întruna! D-aia nu-l poate da complet uitării, nu poate, cu niciun chip, să şi-l şteargă complet din suflet. Ni-cio-da-tă! Şi cu atât mai mult azi când, ca o piază rea, mai apăru în poartă şi-un poştaş, un afurisit de burlac leit Mitriţă: mustaţa fir cu fir - Mitriţă, ochii – identici cu ai lui Mitriţă; cicoare înflorită; frumos şi atrăgător…foc! Nesuferit nesuferit de atrăgător, n-ar mai fi apărut! Că atât a făcut-o să plângă… Câta asemănare şi ce neaşteptate reacţii pe! Cum l-a zărit, să-i vină rău nu alta! ,,Mitriţă deghizat!" – şi-a zis. I-ar fi sărit în cap! I-ar fi gherăit faţa! Nici nu mai ştie de ce-ar fi fost în stare! Ar fi făcut prăpăd, de nu ar fi simţit imboldul să-şi întoarcă brusc capul să evite dezastrul; doar-doar s-o răzgândi nesuferitul şi-o pleca, şi-o da seama năucul că a greşit adresa. Dar ce să plece?... Ce să se răzgândească?... Păreri. Nesuferitul, obraznicul – proţap în faţa porţii!

- Sărut mânuţele, steluţă încântătoare! O scrisorică! – zice întinzându-i voios plicul. Şi să nu uit! – continuă. Al câtelea să fiu care tresare când vă vede? – mai zice fixând-o din priviri, oftând, clătinând într-o parte şi în cealaltă capul şi făcându-i scurt cu ochiul de-şi mişcă şi mustaţa şi-i ridică un colţ.

Atâtea obraznicii chiar că o înfurie complet pe Piculeasa! Chiar că umplu paharul! Nu-i era ei de ajuns amarul despărţirii de Rozalia, mai apăru şi necioplitul asta cu palavrele şi mustaţa lui. Clocoteşte! Fierbe! Totuşi se stăpâneşte şi:

- Ascultă…Ce plic? De unde, domnule?

- Ştiu eu… ? Una…Rozalia! Poftim, şi sărut ochii!

,,Nu se linişteşte nenorocitul! Ăsta forţează nota!"

- Nu fi obraznic, ştii…

- E…nu prea mult, dar de, puţin aşa, tot trebuie, domniţă.

,,Mă-nfurie mârlanul! Din nou îmi face semn; cu ochiul şi mustaţa!"

Mai mult smulgându-i plicul, aleargă iute-n casă. Cu sufletul la gură, suflând des, desface tremurând scrisoarea.

,,Rozalia!" – ţipă fericită, sărutând repetat plicul. În sfârşiiit!

Apoi coborând scările, ieşind vijelioasă:

- Frumosule! Păi eşti un…

,,Un înger!" – ar fi vrut să zică, dar nu a mai avut cui; grăbit, poştaşul bătea la altă poartă.

- Afurisitule! – şopteşte simţind lacrimi în ochi. Nu puteai să fi fost tu Mitriţă? Că ţi-aş fi iertat tot! Şi ce mult te-aş mai fi iubit, mă!

Umilită, dezamăgită, intră din nou în casă. Buchiseşte cuvânt cu cuvânt scrisoarea, oftează şuierat, apoi…:

- Trebuie încurajată! Singură printre străini, cine să-i dea povaţă?... Cine să-i deschidă capul? To-ot Piculeasa!... Tot eu, prietena ei părăsită!...

Şi, cu sârg, se porneşte pe scris:

,,Acum…de nu ne-am fi împăcat, spune tu, Rozi, bănuieşti ce ai fi pierdut? Un sfetnic bun, o făclie, şi viaţa toata ai fi bâjbâit! Mi-ai nesocotit sfatul şi ai zburat la dracu-n praznic, după <<civilizaţie>>, după <<societate înaltă>>! Civilizaţie, societate înaltă îţi trebuia ţie, sau curaj, hotărâre să-ţi trăieşti după pofte clipa? <<Trăieşte-ţi viaţa, Rozi, te sfătuiam; nu eşti la mânăstire! Floarea se vestejeşte… frumuseţea piere… De nu te preţuieşti la timp, degeaba ai trăit. Ascultă-ţi glasul inimii! Trăieşte-ţi viaţa să n-ai ce regreta! La maximă intensitate! Nu vezi câţi te doresc? Sunt roi în jurul tău; de ce nu deschizi ochii?>> N-ai ascultat, să fi stat lângă mine; te-ai dus, ai rămas mută, rece la rugămintea mea. Păcat! Lângă mine ai fi învăţat multe; ai fi devenit dârză; ţi-ai fi călit voinţa. Priveşte-mă pe mine: mai-mai să nu mă recunoşti! Păi uite, trecu anul, şi cinci bărbaţi schimbai. Nu te holba, fă-ţi cruce! Păi crezi că-i nimereşti? O loterie, Rozi! Ori te încârduieşti cu vr-un perfid, ori dai de vr-unul ranchiunos, ori pur şi simplu de unul plin de mofturi, Rozi. Şi, tu…dacă nici eu nu i-am studiat…dacă nici eu nu i-am cântărit…! O zi întreagă, două, ba uneori chiar trei dura până să mă dumiresc, până să fac pasul1 Păi crezi că-i luam aşa…să mă arunc ca oarba peste ei? Cu chibzuinţă, soro! După ce-i studiam, după ce-i cântăream - testări: cinci, zece zile…uneori chiar mai mult, şi-abia după aia vedeam de trebuie ori nu s-ajungem şi la acte! Dar ce-ţi spun eu de acte…? N-am ajuns cu nici unul; pân la acte, au plecat toţi pe rând! Şi să te miri din ce:

Primul – că-s vorbăreaţă; cicălitoare, dragă; că turui toată ziua; că măcăn ca o raţă, că clămpăn ca o barză, că nu mă mai opresc. Vorbe de un viitor soţ, auzi!... Şi, zău, dacă-i aşa! De-ar fi aici, ar recunoaşte-o şi el că de două sau de trei ori tot mă opream de mai gustam şi apă!

Al doilea – că-s darnică, auzi!... Da el un pumn şi primea trei. Păi dacă mă ruga…? Poc! – el una mie în cap, eu… <<mă, nu mai da, că dau şi eu!>> <<Dă, hai! Dă, să te văd!>> făcea. Şi dam. I-am rupt doi dinţi în faţă, dar tot eu stric că era scurt în alonje?

A treilea – că nu prezint încredere. Că venind el într-o seară fugit de la serviciu, reţine tu, <<fugit de la serviciu>>, ar fi auzit zgomot în camera de-alaturi; cică un strănutat străin; că a făcut scâârţ! geamul, şi cineva ar fi sărit pe acolo. Păreri! Cum să sară pe geam, când în spatele geamului, jos, era groapa cu var stins pentru zugrăvit? Cum să se expună străinul să sară pe acolo? Dar ce, al meu s-a mai gândit la asta? Nici mort! Că să coboare şi să coboare, că nu suportă coarne! Eu, curioasă, mă uitam pe geam. Şi a coborât. Şi în stradă, spre uimirea mea, şi a lui, l-a întâmpinat stafia; unul îmbrăcat tot în var. Palpitând, eu iute am dus mâna la gură să nu ţip. Al meu, <<A!!>>a mai zis doar, şi-a rămas mut complet. S-a întors, a zăcut trei zile cu spasme şi tremurături, apoi a dispărut.

De-al patrulea – să nu mă mai întrebi; a spart o vază scumpă, şi nu l-am mai găsit când am venit din piaţă; doar cioburile pe jos, vraişte, şi uşa larg deschisă, dată de perete. E drept că cu o zi-nainte îi umflasem un ochi; dar ce, nu se putea trata? - adormise cu ţigara aprinsă pe fotoliu.

Al cincilea – că sunt nepricepută; că nu ştiu cum să cheltui, că îl văd supărat şi nu-i zâmbesc, că vorbe drăgăstoase n-a auzit la mine. Un nerecunoscător, dragă! Păi te apreciază? Dar şi eu, documentată, i-am tăiat-o: << De ce nepricepută, dragă. Nu ştiu să-ţi număr banii? Şi cum că eu nu mă pricep să cheltui banii? Ţi-am adus eu vreodată rest? Si-apoi… că nu-ţi zâmbesc, că vorbe drăgăstoase n-ai auzit la mine... Spune, când iei chenzina, când aduci tu salariul întreg, cine-ţi face ochi dulci şi cine, prăpăditule, te mângâie mai dulce decât mine? >> A tăcut mâlc potaia; se convinsese şi el.

Şi aş fi rămas cu el; aş fi mers şi la acte, - trecuseră opt zile -, dar venea prea des criţă. Da, asta l-a pierdut. A venit într-o noapte aşa cum îti spusei, şi nu m-a mai sculat să-i pun masa; a mâncat singur. Şi, ca de obicei, după beţie, doar ciorbă de potroace prefera; chiar asta mă rugase să-i gătesc în ziua aia; parcă ar fi prevăzut că o să se cherchelească. Îi mai gătisem eu şi altceva în ziua aia, dar cred că asta ar fi vrut; eu, de, nu am fost lângă el când a venit; dar mai spre ziuă, intru în bucătărie. Câd îl văd… să-mi vină rău, nu alta! Mitriţă – adormit cu polonicu-n mână şi spălătoarea-n gură!...

- Mitriiţă!- strig. Ce faci?!

- N-ai fiert-o bine – mormăie. E numai zgârci carnea asta.

Şi iar închide ochii. Lângă el – oala cu lături; potroacele – mai sus, în raft. Am încercat, dar ce, i-am mai putut smulge din gură spălătoarea? Nici să se scoale, nu a vrut. L-am văzut dimineaţa, cu un geamantan în mână, ieşind tăcut pe poartă.

Ce-am mai plâns!... Îmi aruncase nenorocitul în stradă spălătoarea!

Bărbaţi nechibzuiţi! Lipsiţi de maniere, Rozi! D-aia rămân pe drumuri; d-aia nu-i mai suport. Să mai deschizi la vr-unul? Să-i mai adăposteşti?! Plesnească! Crape! Ducă-se unde-or vrea, că mie, una, nu-mi mai trebuie! Poate aşa, ştiu eu… vreunul cu mustaţă, că uite, îl văzui păsta…! Era leit Mitriţă! Parcă îl şi vedeam la oala cu potroace!

Fii vigilentă, tu! Şi dârză! Urmează-mă şi vei fi fericită!”

A ta îngrijorată:
P I C O

Şi Piculeasa împături scrisoarea, o sărută, sigilă plicul şi alergă la poştă.

,,ULTIMUL SFAT” nu trebuia să întârzie.

poesis

Mihail Ghiţescu

C A T R E N E

Mă doare umbra clipei
cu care-ţi îmbrăţişez chipul
şi mă simt murind ca un lied
rupt din coasta Ta.

şi-am mângâiat melancolic părul
şi-am dus degetul la gură
ca nu cumva cuvintele rostite
să rănească de moarte iubirea.

Copac din deal
Cu cicatrici pe ramuri
şi lacrimi din fâtână şi din cer
În taina rădăcinii port mâhnite
Iubiri, blesteme şi atât mister…

Mama, frumoasă ca o Duminică,
La capătul rugăciunii de seară
Face semnul crucii
Simţindu-l pe Dumnezeu
Coborând în suflet.

DOAR O POVESTE

Mi-am pus în gând să te caut
Fiinţă eternă rătăcind
pe coline de vis.
eşti prezenta dorinţă
de ochiu-mi deschis

suspendat în eter,
rătăcind în abis.
te ştiu bătătorind drumuri,
şerpuind peste creste,
cu doru-ngheţat

în altă poveste
vestalele-au plecat
unde nimeni nu ştie
şi iubirea mocnindă
s-a stins…, s-a uitat…

Nic Petrescu

VICII CU FUMURI...

UNII TINERI

Îşi dau şi aere şi fum
Şi asta nu-i puţin deloc.
Ei fac ravagii în tutun...
Şi reciproc!

TINERII „EMANCIPAŢI”

M-a oprit un puşti în loc
Spre a-şi încerca norocul!
-Nene, ai cumva, un foc?
-Nu! Eu nu mă joc cu focul!

ÎNVĂŢĂMÂNT

Cum să fie rezultate
Când fug puştii de la ore
Că-s licee-nconjurate
De Sodome şi Gomore?

BĂIEŢII SCOLARI

Ca să-i atragă pentru fapte
Le dă Năstase corn cu lapte,
Dar când or fi mai mari socot că
O să le dea un Kent şi-o votcă.

UNUI PREA TÂNAR FUMĂTOR

Cât de mare fraier e
Nu-şi dă seama nicidecum:
Vrând să-şi deie aere...
Îşi dă fum!

STUPEFACŢIE

Când păşeam din hol pe scară
Parcă m-a pocnit un bici:
Uite-i mucul de ţigară...
A trecut un prost pe-aici!

NEPOŢELUL

-Tata, mama-s fumători
Zilnic, şi de sărbători...
Şi tu bunicule-ai tras...
-Da, dar... mâine-o să mă las!

NEPOŢEL CĂTRE BUNIC

-Acum doi ani ai afirmat
Că „Mă las mâine de fumat!”
Şi dup-aceea te-ai dezis...
-Păi „mă las mâine”... cum am zis!

FIU ŞI TATĂ

Ce...matale n-ai fumat?
Am fumat dar m-am lăsat!

OMULE...

Întreabă-te când mintea-ţi este
trează,
Copiii sunt de vină când fumează

CELOR „MULŢI”...

Prostia, mult evoluată,
A fost, pe vremuri, eclipsată.
De-aici şi ura lor cumplită
Spre cei cu mintea de elită.

RETICENŢĂ

De-am stârpi pe proşti, cumva,
Cum s-ar crede că e logic,
Oare nu s-ar perturba
Echilibrul ecologic?

PROSTUL (DEFINIŢIE)

Obsedatul din cireadă
Frământat doar de-un precept:
Cum să facă să îl creadă
Cât mai mulţi, că e deştept.

DURA LEX

Justiţia-i la datorie:
Făcu trei ani de puşcărie,
C-a prins un hoţ la el în casă
Şi-a dat în dumnealui să iasă.

LA VÂRSTA ÎNŢELEPCIUNII

Doamne, tare-s fericit!
Tare mult m-ai ocrotit!

De-mi dădeai tot ce-am cerut,

Aş fi fost un om pierdut...

GHINION

Aşa se-ntâmplă de mulţi ani

Şi consecinţele-s ştiute:

Aleargă omul după bani...

Dar banii fug mai iute!

DILEMĂ EVOLUŢIONISTĂ

Sta pe o crăcuţă,

Atârnată-n pom:

„Să rămân maimuţă,

Sau să mă fac om?"

CUGETĂ URANGUTANUL

E un cumplit prăpăd

Ca dup-un grav război,

Azi oamenii ce-i văd

Sunt mai în pom ca noi!

SFATUL URANGUTANULUI

Oameni, fiţi cuminţi, vioi,

N-o mai faceţi prea de oaie

Luaţi exemplu de la noi:

Puneţi stavili la războaie!

Constantin Vărăşcanu

Existenţială

Mă dor statuile din lut,
Am fost murit, am fost născut...
Ah, strălucirea lui Apollo
În emblematicul acolo!...
Nespusă linişte era
În glezna unui veşnic Ra!...

Şi-acuma, unde sunt?... Eho!...
Răspunde-mi, cer de Fontembleau!

Minerva

O, crăiasă din poveşti
Steaua noastră de iubire,
Pe ce boltă străluceşti
În parfum de amintire ?

În ce basme te iveşti,
În pridvor cioplit de stele,
În ce lacrimi îngereşti
Ăscunzi versurile mele?

Sărutul

Să te sărut mereu, la nesfârşit,
Într-o cascadă plină de lumină,
Împărtăşind fiinţa cea divină
A florii de iubire, infinit...

Sărutul–madrigal de alizee,
Învăluiri de şoapte şi mister,
Al nemuririi tainic giuvaer,
Shakespeareană piesă veronee,

Pe care-o joacă orice templier
La poarta fericirii dumnezeie,
Sărbătorind lumina din femeie,
Al vieţii nesecat şi sfânt mister.

Să ne iubim

Să ne petrecem viaţa în iubire,
Să bem din fermecatul ei fior,
Cu raze de lumină în privire
Să ne scăldăm în magicul izvor.

Ca umbre fericite-mbrăţişate,
In pâlpâiri de simptomatic foc,
îluminând pe câmpul de agate,
Esenţă de parfumuri şi noroc.

Să navigăm pe ţărmuri nevăzute –
Văzându-le, să pară nevăzutul,
Numai de noi ştiute, neştiute,
Înveşnicind, în inimă, sărutul.

Te sărut,

Te sărut, fuior de crin,
În lumină de Pleiadă,
Fredonare de arin,
Trupul tău, Şeherezadă.

Te sărut, celest izvor
De iubire, de lumină –
Sânul tău mântuitor,
în clepsidră bizantină,

Toarce straie de simţiri –
Lapte, miere şi săruturi,
Nesfârşitelor iubiri
Înstemate-n brâu de vulturi.

Te sărut, iubirea mea
Adâncită-n constelaţii –
Lacrimă, lumină, stea
Ce-nfrăţeşte-n dor Carpaţii.

Argheziană

Ascultă, fiule, tăcerea,
Mimată, simfonia ierbii ;
In ea ţi-am îngopat averea
Târziu, la rădăcina vorbii.

Tu, limpezeşte-ţi în izvoare,
Aşteaptă vorba să renască,
În ciuturile ningătoare,
Întrate-n limba românească.

Neamul românesc

Neamul nostru pravoslavnic,
De enigmă şi mister,
A zidit un munte falnic,
Picurat în ochi de cer.

Dumnezeu e mântuirea,
Aiditorul Lumii Noi,
Eminescu-i fericirea
Evangheliei din noi.

Sfântul Petru ne deschide
Porţile Împărăteşti,
Rana nemului se-nchide
În lumini brâncoveneşti.

Într-o cruce byzantină
A trăit şi a luptat
Şi-n minunea constantină
Neamu-ntreg s-a-ngemănat.

Azi Brâncuşi ne-nvaţă zborul
Între Artele Regeşti,
Infinitizând izvorul
Veşniciei româneşti.

Legea neamului, Sophia,
Brătienilor iubită,
Briliantul România,
Într-o lume regăsită.

Pasărea măiastră

Dochiană luminoasă,
Din milenii de iubire,
Toarce trena-i de mireasă,
Lungi troiene de iubire...

Fermecatele palate
Din străfundurile zării,
Cu ninsori de nestemate
Fericesc veşmântul ţării.

Veşnic pasăre măiastră,
Pe întinderi ningătoare,
Toarnă-n aură albastră
Armonii fermecătoare...

Sunetul, trecut prin soare,
Rapsodiile Enescu,
Românii nemuritoare –
Universul Eminescu.

Iubire

Un sân de flori
şi buza ta –
un lan de maci,
iubirea mea.

Ulcior de dor,
din lut-fuior,
e trupul tău
fermecător.

Ciocşârliuşi,
Izvor brâncuşi,
în cuib de stea,
lumina mea.

Bucovină

Bucovină, Bucovină
Tu, lumină de Moldovă,
Strălucind ca o regină
Într-o lacrimă de slovă

Bucovină, floare rară
Din carpaticele steme,
Tu, baladă ce-nfioară
Taina marilor poeme

Bucovină, cruce vie
Răstignită aşteptare,
În cereasca-mpărăţie
Înfrăţind străvechi hotare

Bucovină, Bucovină
Cipriană armonie,
Tot aştepţi Crai nou să vină,
Bethleem de Românie!

Poetul

Mi-acopăr ochii cu nisipuri,
Să văd cum nasc izvoare mari,
În anii mei plini de risipuri
Şi răscoliţi de nori hoinari.

Mi-acopăr ochii cu jeratic,
Să văd cum arde focu-n ei,
Eu, trubadurul singuratic
La Poarta Florilor de Tei.

Mi-acopăr ochii cu fântâna
Vergilianului cuvânt,
Zidind milenii în lumina
Luceafărului nostru sfânt.

Brazdele novaci

Prin inelul domnesc
treceau zilele ţării
şi toamnele târzii,
fuioare de lumină
torcându-se-n milenii
ca aburul prin vii.

Ogorul, ca oglinda
cu sărutări de maci,
se leagănă în spicul
legendelor pierdute
în brazdele novaci.

Zidirea Anei

Mă-ntrerupe Ana
cu iubiri despine,
o zidesc la tâmpla
cu adânci suspine,
îi jertfesc sărutul
pentru paraclis,
răsucind în turle
doru-i necuprins.

Oastea creştină

Crucile, sclipind pe scuturi,
Ridicate-n semn de slavă,
Au urcat în zbor de vulturi
Oastea noastră pravoslavă.

Trei lumini aprind credinţa
Într-o lacrimă de soare,
Strălucind în biruinţa
Oştilor nemuritoare.

Pastel

Misterul zborului –
Albastrul cer,
Din ochiul Domnului
Şi leru-i ler.

Măiastra Sudului
Făclie-n vânt,
Mireasa câmpului,
Arpegiu sfânt.

Chemarea grâului,
Fuior de maci,
Nisipul râului,
Trecut prin daci

În fereastra lumii

În fereastra lumii, razele de lună
Se deschid luminii, fulgere-n fântână
Şi-n adânc de mituri pline de ninsori
Câte răsărituri s-au topit pe flori!...

În fereastra lumii, razele de stele
Luminează sfinţii lunecând prin ele
Şi-n adânc de veacuri pline de ferigă
Câtă înstelare pe stelari îi strigă!...

În fereastra lumii, scriu cu necuvinte
Razele albastre coborâte-n ginte –
Şi-n adânc de luturi şi de curcubeu
Blaga Lucian, în veşmânt de zeu!

Cu tine

De cazi, ridică-te din nou
Scuturând praful amintirii;
Un gând senin să-ţi faci cadou
Alungând zbaterile firii.

De nu găseşti, să nu te laşi
Furat de grea dezamăgire;
Mai fă un pas, mai fă doi paşi
Spre visul tău de împlinire.

De plângi, şterge-ţi lacrima grea
Şi aruncă în nori tristeţea;
Zâmbet să pui pe faţa ta
Ce-ţi luminează frumuseţea.

Teamă de ai, tu să îţi faci
Prieteni care să te-ajute;
Glas să îţi dea când vrei să taci,
Să-ţi aprindă vorbele mute.

De nu poţi, cere ajutor
Dacă în viaţă-ai făcut bine;
Cu sprijin îţi va fi uşor
Să urci spre zările senine.

De nu mai crezi, înalţă rugă
Să calci din nou drumul pe care
Cei cu credinţă vor s-ajungă
Prin fapta lor, către chemare.

De pierzi, să ştii că va veni,
Căci asta e a lumii lege,
Şi ziua-n care vei găsi
Om ce haru-ţi va înţelege.

De nu mai ştii nici cine eşti,
Şi nici ce vrei pe-acest pământ,
Du-ţi sufletul prin lumi cereşti,
Unde fă sacru legământ

Pentru destin ce-a fost promis;
Iar fericire de-ai găsit,
Dă-i omului un simplu vis
În care se ştie iubit
Şi ia-l cu tine-n paradis.

Rămâne un mister

Când gândurile se unesc
Şi se-ntâlnesc la sacru ceas,
Nu ştiu ce-ar fi fost mai firesc:
Să fi plecat, să fi rămas?

Cât am umblat hoinar prin lume,
Nici bucurie, nici păcat
Nu au putut să mă îndrume...
Să fi rămas, să fi plecat?

Trăiesc între pământ şi cer
Ştiind ce-n urmă o să las;
Rămâne totuşi un mister:
Să fi plecat, să fi rămas?

De ce atunci când te-am văzut,
În ziua cea cu nor lăsat,
O viaţă-n vis mi-a apărut?
Să fi rămas, să fi plecat?

Chiar de apuc pe drumul meu,
Tot voi dori să fac popas;
Mă voi gândi când va fi greu:
Să fi plecat, să fi rămas?

Spre ochi ce flăcări mi-au aprins
Rugă înalţ pentru un sfat:
Şi îi întreb cu glasul stins:
Să fi rămas, să fi plecat?

În visul unui nou Olimp
Am încercat să fac un pas,
Fără să ştiu în care timp
Să fi plecat, să fi rămas...

Chiar dacă zborul mi-am găsit,
Zâmbetul tău m-a înturnat;
Nu mai ştiu ce-ar fi trebuit...
Să fi rămas, să fi plecat?

Timpul ce curge pentru mine
Între-nceput şi ultim ceas,
Va spune ce-ar fi fost mai bine:
Să fi plecat, să fi rămas...

"TU şi EU"

În jocul clipelor curate
Apare şi dorinţa veche
De-a scăpa de singurătate
Găsindu-vă suflet pereche.

Şi uitaţi zilele în care
Tristeţea, ce era vecină,
Vă oferea lacrimi amare,
Înnegurând ziua senină.

Privirea ridicaţi din tină,
Goniţi gânduri apăsătoare
Ce vă-ntreabă cine-i de vină
Pentru destinul care doare!

Acum cerul vă e senin
Şi-are-n etern doar două astre,

Adrian Mitroi

Voi doi într-un duet divin,
Unind sclipirile albastre.

Mână în mână să porniţi,
Un singur trup pe-al vieţii drum,
Nicicând în urmă nu priviţi,
Trecutul este numai fum!

Lăsaţi să cadă peste voi
Ploi albe din flori de cireş,
Un început de viaţă-n doi
Şi-un "Bun venit!" pictat pe preş!

Străbateţi viaţa ce-o porniţi
Spre astrele ce le-aţi ales,
Şi-acolo unde vă opriţi
Lăsaţi un semn de înţeles!

Spre fericire năzuiţi,
Furaţi culori din curcubeu,
Căci lumea-n care vă iubiţi
Cuprinde numai "TU şi EU"!

Cupidon miop

Iubito, când te-am văzut prima oară
Erai înconjurată de bărbaţi,
Eu nu cred că aceştia-ţi erau fraţi,
Căci ai flirtat cu ei întreaga seară.

Iubito, mi-ai făcut praf interesul.
Venisem să mă mântui de tristeţe,
Să casc şi eu ochii la frumuseţe,
Din trup de damă să-mi culeg
succesul.

Iubito, când te-am zărit printre nuferi,
Am simţit că săgeata m-a străpuns.
Of, Cupidoane, rău ai mai ajuns,
De miopie cred că tu cam suferi.

Iubito, să te-admir am reuşit
Şi pentru asta ţi-am adus cercei,

Din aur şi din perle-s făcuţi ei,
I-ai luat, dar pe mine nu m-ai privit.

Iubito-am reuşit să stăm de vorbă
Şi pentru asta cadou ţi-am făcut,
Costum Dior, cu fir de-argint cusut,
De am mâncat o lună numai ciorbă.

Iubito-am reuşit să te ating
Cand haina de blană ai îmbrăcat,
Eram roşu ca Roşu-Împărat,
Ştiam că datoriile mă sting.

Iubito-am reuşit să te sărut
Când maşina cu drag ţi-am dăruit,
Apoi să faci un tur, tu ai fugit;
Lângă tine un tip parcă-am văzut.

Iubito-am reuşit să te dezbrac
În dormitorul ce ţi-am cumpărat,
Dar nu ai vrut să mergi cu mine-n pat
Şi m-ai lăsat de dragoste să zac.

Iubito-a Cupidonului săgeată
Direct în portofel m-a nimerit,
Căci m-ai lăsat, uşor, sărac lipit
Şi mai datorez bani şi cu cămată.

Iubito, când vei sta să te iubesc,
Nu ştiu cât naiba o să mă mai coste,
De-aceea-ţi spun de acum
bogdaproste,
În sărăcie nu pot să trăiesc.

Vreau să rămân, totuşi, cu nervii tari,
Să-ndrept greşelile ce le-am făcut,
Voi relua totul de la-nceput,
Lui Cupidon îi voi pune-ochelari.

Desculţ prin iarba udă

De vrei înţelepciunea serii,
Îţi trebuie-n apusul verii
Şoapte din ruginia toamnă
Ce vântul o numeşte Doamnă.

De ceri în zori puterea pietrei,
Îţi trebuie credinţa vetrei
Ce ţine căldura din foc,
Înnobilând al vieţii joc.

Să poţi trăi senin şi blând,
Îţi trebuie pace în gând
Şi zilele ce ţi-au lăsat
Strămoşii tăi când au plecat.

Când vrei să vezi în viitor,
Întreabă visul fără nor
Ce-n ochii din cristal de-amurg
Pune lacrimi care nu curg.

De vrei voinţa din descânt,
Îţi trebuie dar de cuvânt
Ce trebuie să-l ştii, să-l pui,
În “tuturor”, sau “nimănui”.

Să dai păcatul pe iertare,
Îţi trebuie din cer chemare;
În locul lui tu poţi să ceri
Numai atât cât poţi să speri.

Să-ţi vindeci inima de dor,
Găseşte-ţi aripi pentru zbor
Şi trandafirul de rubin
Pictat pe vas de cer senin.

De vrei să mângâi ce iubeşti,
Deschide-i carte cu poveşti,
Pune-i petale de suspin
În legământul spre divin.

Pentru curajul de-a trăi,
Va trebui pe loc să ţii
Doar amintiri ce le-ai găsit
Topind uitarea de granit.

De vrei puterea din pământ,
Îţi trebuie un fir de cânt
Şi timp ce vrea să te audă
Când mergi desculţ prin iarba udă.

Constantin Păun

Admiraţie

Mă uit la tine şi mă mie
Că eşti un fir de trandafir
Suav şi-bujorat sub soare
Dar numai mărăcine-n floare

Navetist modest

Din Craiova la Piteşti
Poţi să cauţi cât doreşti
Că epigramist mai bun
Nu există ca... Păun

Ratare

Nici unul n-a putut să ţină
La căsnicia lor divină;
Că el mergea pe motorină
Iar dânsa numai pe benzină.

Tinerească

Locuiesc la bloc aici
Şi mă ştie baba Stanca,
C-am gonit nişte bunici,
Să le iau casa cu japca,

Unei epigramiste

La mulţi ani distinsă doamnă
Şi regină-n epigramă!
De n-aş fi lovit de toamnă
Te-aş fi pus la mine-n ramă

Recidivistul

Aici sunt eu, vecin de treabă
Şi om de-afaceri, dar nu muşc,
Iar când mă supără o babă
Eu scot pistolul şi o-mpuşc!

Unui poet

Eu pun pariu pe mii de lei
Că ai la tâmplă ghiocei,
De-aceea te tot urmăresc
Să văd şi dacă înfloresc!

Cuplul

El, precum ştim, din auzite
Fuma ţigări obişnuite,
Dar ea spunând că nu-l traduce,
Fuma vârtos numai trabuce.

Talentul

Eu şi talentul suntem chit
Că, sigur, nu m-a chinuit,
Dar cred acuma într-un fel
Că eu l-am chinuit pe el.

Romel Stăncioiu

BISERICA DIN STĂNEŞTI

(continuare din numărul precedent)

Fragment din monografia cu acelaşi nume, aflată în pregătire.

Toate cele patru despărţituri interioare au plafoanele în formă de cupolă realizate din cărămidă. Pictura interioară, care datează de la construcţia bisericii, a fost înegrită din cauza fumului de lumânare, dar a fost restaurată între anii 2005-2006 prin grija domnului Horia Roşu.

Astăzi putem admira întreaga pictură murală executată în 1834 de către un meşter zugrav, Alexe.

Biserica are şi pictură exterioară pe pereţii dinspre vest şi sud. Spre vest, în centru este pictată Sfânta Treime, al cărui hram îl poartă biserica, în dreapta Sfântul Gheorghe omorând balaurul, iar în stânga Sfântul Dumitru călare. Pe peretele dinspre sud, pe toată lungimea bisericii, în registrul superior, sunt zugrăvite portrete de sfinţi, apostoli şi prooroci. Aici sunt reprezentaţi: Sfântul Teodor Tiron, Sfânţii Apostoli Petru, Pavel, Ioan, Marcu, Luca, Matei, Andrei, Simion, Vartolomeu, Iacov, Toma, Filip, Sfântul Nicolae, Sfântul Haralambie, Sfinţii Prooroci David şi Solomon. Între Sfântul Haralambie şi proorocul David se află o inscripţie în chirilică aproape neobservată care atestă *„Alexe zugrav,1834 avgost 11."*

Pictura interioară aparţine aceluiaşi meşter care a imprimat picturii murale bisericeşti o tentă rustică caracterizată prin introducerea în temele picturii religioase a unor elemente din viaţa de toate zilele. Tendinţa de laicizare a picturii bisericeşti din prima jumătate a secolului al-XIX-lea se manifestă cu pregnanţă în decoraţia interioară a bisericii şi prin folosirea de scene profane, reprezentări de animale reale sau fabuloase, scene de luptă, de vânătoare, unele luate din cărţile populare care aveau mare circulaţie în această perioadă; aceste trăsături se observă la biserica din Stăneşti în pictura exterioară de pe peretele dinspre vest şi în pridvor.

În pridvor sunt zugrăvite Judecata de Apoi şi Cartea Facerii (din Vechiul Testament), cu scene care includ în mod necesar animale reale sau fabuloase.

Atât pisania bisericii, cât şi inscripţiile în chirilică şi picturile murale din pronaos scot în evidenţă ca principali ctitori ai bisericii pe: Dimitrie Şandru, Gligorie Răceanu şi Marian sin Toader. Portretele acestora din pronaos sunt de o deosebită valoare artistică. Costumele pe care le poartă marchează starea socială şi prezintă interes din punct de vedere etnografic. Îmbrăcămintea lor ţărănească, potrivită cu atitudinea de adâncă pietate şi blândeţe, formează un tablou unic, nu numai pentru aceste plaiuri Muscelene, ci pentru întreaga ţară. Pe peretele dinspre sud sunt zugrăviţi „Jupan Dumitru Şandru, cu cucoana dumnealui Ruxandra, şi Leanca sin ego" (fiica sa), în costume boiereşti; bărbatul în costum cu influenţă fanariotă, soţia şi copila după moda apuseană, mâneci largi şi cordon strâns pe talie.

Pe peretele dinspre vest „Jupan Gligorie Răceanu, soţia dumnealui Maria, şi Eva sin ego"în costume ţărăneşti, bărbatul poartă cămaşă lungă, pantaloni de lărgime potrivită, şubă şi vestă cu găitane, soţia în costum de influenţă oltenească cu ştergar pe cap, ie cu râuri şi vâlnic, fetiţa are ie cu mâneci răsucite. În continuare pe acelaşi perete şi apoi pe cel dinspre nord sunt zugrăviţi: „Jupân Marian sin Toader, soţia dumnealui Maria şi copiii lor Niţă sin ego, Joiţa sin ego, Frusina sin ego, Marghioala sin ego, Neculae sin ego," în costume ţărăneşti, bărbatul şi soţia au costume identice cu cele ale lui Gligorie Răceanu, cele trei fete au vâlnicele asemănătoare celor de femei, feciorii au cămăşi mai scurte şi veste asemănătoare celor din Muscel; pieptarele de lungime mai mare decât cele ardeleneşti şi muscelene, ca şi vâlnicele sunt specifice regiunii de nord-est a Olteniei, de unde credem că se trag atât Gligorie Răceanu cât şi Marian sin Toader. Studiind catagrafia populaţiei din anul 1838 a satului Stăneşti şi arborele genealogic întocmit de profesorul N. Hera, în familia lui Marian sin Toader mai apare încă un băiat, Ion, care nu se regăseşte în tabloul votiv din biserică.

Marian sin Toader este ctitor şi la biserica veche din Domneşti unde este pictat pe peretele de vest al pronaosului. El trece la cele veşnice la 5 ianuarie 1842, iar mormântul său se află în pridvorul bisericii din Stăneşti. Inscripţia de pe piatra funerară în litere chirilice,(astăzi cu greu se mai poate citi), *„Supt această piatră se odihnesc oasele robilor lui Dumnezeu Marian sin Toader şi soţia dumnealui, Maria, ctitorii acestui sfânt lăcaş dumnezăesc ce s-au săvârşit viaţa la leat 1842 genarie 5 zile"*. Tot el se îngrijeşte să înzestreze biserica şi cu cărţi, necesare slujbei religioase, un „Triod" şi un „Minei",după cum se poate constata din însemnările fără dată, de pe filele acestor cărţi.

Marian sin Toader apare în catagrafia din anul 1838 la numărul curent 21 cu situaţia de clăcaş pe moşia Stăneşti a Mănăstirii Câmpulung (obligat deci să facă clacă pe pământul stăpânului pentru lotul primit în folosinţă de la

acesta), poseda la acea vreme 6 pogoane pe care le muncea cu membrii familiei şi două slugi, având în bătătură 6 cai, 4 boi, 15 vaci, 200 de oi, 30 de capre, 20 de râmători, 1 măgar, 7 stupi, 400 pruni, 7 pomet. Starea materială destul de bună, cât şi chemarea lui spre cele religioase i-au permis către bătrâneţe să contribuie la ridicarea celor două biserici.

Asupra ctitorului Gligorie Răceanu avem puţine date, descendenţi în sat cu acest nume nu se află, un înaintaş al ctitorului poate fi Nişă Răceanu, întâlnit printre semnatarii aşezământului ungurenilor din anul 1786. Ungurenii erau imigranţii din Transilvania ce s-au aşezat pe moşia Stăneşti în 1785. În catagrafie la numărul14 este menţionat un Grigorie Răcieanu, rumân, văduv, 70 ani, fără copii.. Deci nu poate fi vorba de ctitorul bisericii.

Dintr-o însemnare pe un Minei, pe prima filă, purtând data de 29 decembrie 1815, se constată că *s-a cumpărat de Gligorie Răceanu pentru a servi la slujba Sfintei biserici din Stăneşti*, data ne atestă că această carte a fost folosită şi în biserica mai veche al cărui enoriaş era cumpărătorul. Nici asupra celui de al treilea ctitor Dimitrie Şandru nu deţinem mai multe informaţii.

Spre deosebire de ceilalţi doi ctitori, Dimitrie Şandru, soţia şi fiica poartă costume boiereşti. Din însăşi textul inscripţiilor se indică o deosebire de origine socială între acesta şi ceilalţi ctitori. Dacă înaintea numelor celor trei ctitori se află denumirea de „*jupan*” care la sfârşitul sec. al-XVIII-lea se atribuia unor boiernaşi, înaintea soţiei lui Dimitrie Şandru se află cuvântul „*cucoană*” pe când înaintea soţiilor celorlalţi doi ctitori „*soţia dumnealui*” .

În catagrafia de la 1838, Dimitrie Şandru nu apare, e posibil că nu s-a stabilit în Stăneşti, că a fost un mic boier-negustor care a contribuit la ridicarea bisericii.

Atât prin pictura interioară, cât şi cea exterioară, prin vechimea sa de peste 180 de ani, biserica din Stăneşti poate fi socotită Monument istoric, cu care noi, cei existenţi, cât şi cei care vor veni după noi trebuie să ne mândrim şi s-o păstrăm aşa cum ne-au lăsat-o bunii noştri străbuni.

Nicolae Eremia

Fragment din volumul în pregătire
“Trompetist la curtea scriitorilor”

Emil CIORAN, Luca PIŢU, Sorin ANTOHI

Neantul românesc

Doar titlul merită reţinut aici, „Neantul românesc”.

Mă las ademenit de numele autorilor şi de titlul cărţii şi pornesc într-o călătorie, imaginară, la Paris. Recunosc că nu prea am a mă lăuda cu multe călătorii către mirajul Occidentului mai ales, în companii aşa selecte. Autorii promit multe prin autoritatea lor morală şi mă obligă să fac abstracţie de cacealmalele turistice, chiar şi imaginare, ce ni s-au pus la cale de către diverşi neisprăviţi, după 1989, în special. Vreau şi eu să-l cunosc pe marele Emil Cioran şi pentru asta trebuie să stau pe aproape de prietenii lui. Este foarte cordial, parcă te-ar cunoaşte dintotdeauna, o prezintă prietenilor şi pe Simone Boue´, dar aceasta este preocupată, mai mereu cu bucătăria. Avem ocazia să aflăm şi despre „ospitalitatea mai caldă, mai prevenitoare, mai indiscutabilă – fără a fi abuziv binevoitoare” etc. Aşa descrie Sorin Antohi prima impresie pe care i-o face Emil Cioran. Se vorbeşte „despre toate şi mai nimic”, iar la finalul discuţiei din această primă întâlnire trage concluzia că amfitrionul este „un om agreabil şi autentic, capabil să creeze instantaneu o atmosferă de egalitate, de cordialitate şi colegialitate, dincolo de circumstanţele concrete”. Hai să zicem că aşa se construieşte o relaţie, o primă impresie la întâlnirea „dintre un geniu şi un om obişnuit”. Vom avea timp să intrăm în universul spiritual al unui filozof şi cu alte ocazii, pentru că şederea confesorului la Paris este de lungă durată. În orice caz, cu Cioran „poţi să râzi foarte mult şi să bârfeşti chiar pe toată lumea (uneori cu afecţiune)”. Discuţia „filologică şi istorică” propusă pentru a doua zi este o amăgire, trebuie să sperăm că aşteptările noastre vor fi satisfăcute cu alte ocazii. Din această cauză răsfoim cartea, adică o citim mai mult pe diagonală, pentru că alte detalii ne animă pofta de lectură a unei cărţi care promite o incizie relevantă în laboratorul intim de creaţie al lui Emil Cioran. Trebuie să fim cinstiţi şi să spunem că autorul (S.A.) este cam zgârcit cu *detaliile relevante* ale unei astfel de întâlniri. Ne simţim frustraţi tocmai din această cauză. De fapt, acest volum s-a născut pe 4 octombrie 1991 când Sorin Antohi încearcă să îmbuneze relaţiile proaste pe care le avea cu Luca Piţu intermediind o vizită la Cioran, după ce fostul său profesor „publicase la începutul verii o carte în care, în stilul său inimitabil” îl „demască” drept „securist lichea, profitor, oportunist etc ”. Tocmai acel moment de criză îi va apropia şi mai mult, Luca Piţu propunându-i să colaboreze la „nişte proiecte intelectuale” şi chiar să-şi spună pe nume. Cartea de faţă include „transcrierea înregistrării a două din cele aproximativ patru ore de conversaţie” între cei trei: Cioran, Luca Piţu şi Sorin Antohi. Dacă până aici am răsfoit cartea fără a afla mare lucru poate, de aici încolo să găsim ceva mai interesant. „Miezul cărţii” este tocmai această transcriere deci recurgem la „ascultare”. Picăm ca musca în lapte „în mijlocul unei discuţii despre Mircea Vulcănescu”. Ce a mai rămas din discuţie nu ne face nicio

impresie, nu ne îmbogăţeşte orizontul. Reţinem nişte idei neaprofundate, dintr-o dezbatere care se pierde în detalii inutile: (România)…"este eşecul permanent, originalitatea eşecului…" , „este ţara eşecului, este geniul eşecului. Totul eşuează". Suntem lămuriţi, de o referinţă în subsolul paginii, despre una din temele majore ale lui Cioran: *eşecul*. Sorin Antohi face referinţă şi la „canonul" lui Emil Cioran. De fapt este vorba despre regionalismul, *canun*, echivalentul expresiei *a se chinui*. Aşa că, dacă v-aţi gândit la *canon*, v-aţi înşelat. Urmează flecăreli despre Marietta Sadova – a murit, nu a murit, „necrologul l-a scris Paleologu, acum patru sau cinci ani, cel puţin". De fapt murise în 1981, dar Cioran se gândea la Sorana Ţopa.

Luca Piţu: Sorana Ţopa a murit de mult.

Sorin Antohi: (*către L.P.*)*: Se înşală. Sorana Ţopa e cea care… Nu era Marietta Sadova, era Sorana Ţopa.*

L.P.: A, vă referiţi la Sorana Ţopa, prietena lui Eliade.

Emil Cioran: Da. Am avut o corespondenţă enormă cu ea. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Era o figură… Era arhitectă. Eliade s-a comportat ca un român. (Râsete) etc.

Luca Piţu conchide : *E tipic românesc, nu?*

Suntem copleşiţi de aceste trăsături „tipic româneşti", dezbătute de cei trei oameni de cultură. Se mai produc multe confuzii în legătură cu femeile care au populat universul filozofilor: Christinel, Nina, Sorana,…

Când discuţia „evoluase" către Petre Ţuţea se produce o „pauză tehnică în înregistrare". Banda reportofonului nu mai păstrează nimic din „lumea culturală a anilor '80" dar, Sorin Antohi, martor la discuţie, ne relatează că se punea în evidenţă o „scară valorică" la extremităţile căreia se găseau „ supravieţuitori ai naţionalismului interbelic, precum Ţuţea" şi „naţional comuniştii, protocronişti". Continuarea discuţiei, după „pauza tehnică", mai reţine totuşi câteva amănunte şi despre Ţuţea dar, această înregistrare ar mai face victime din plictiseală dacă, şi noi am reproduce discuţiile anoste. Nu pierdem nimic important. În finalul acestei recenzii, ca să îmbogăţim referirile la „Neantul românesc" reproducem alte câteva replici din înregistrare:

E.C. Când am văzut spectacolul acestor eşecuri succesive, am vrut să scriu o carte cu acest titlu: Neantul românesc. Până la urmă n-am mai făcut-o, pentru că…

L.P.: Aţi greşit…

E.C.: Nu, nu fiindcă erau nişte idei…Pe urmă, să scrii asta în străinătate, înţelegeţi, este prea evident.(Râsete).

S.A.: Da, e adevărat. Doar titlul merită reţinut aici. Neantul românesc.

Aşa credem şi noi.

Vasile Dorin Ghilencea

Între realitate şi imaginaţie

Un fragment din volumul în curs de apariţie:
"Povestea foii de aramă"

- Făneleee! străbătu prelung glasul Mioarei, de pe coridorul cu multe muşcate la geam, până în atelierul artistului.

Roşul aprins al florilor din glastre o încânta de fiecare dată. El, artistul polivalent autentic, nu-i răspunse, luând-o drept atenţionare că-l va vizita oricum, dacă are vreun motiv anume. Apoi, vocaliza distinctă, pronunţându-i prenumele în felul său dulce, suna frumos audiologic: „*Fane?! Făneleee? Fănel?*" Consoana dinaintea „e"-ului, intra înmiresmată în cugetul bărbatului, convins fiind că Mioara, consoarta lui, îi poartă constantă dragoste, intrând ca un soare cald şi blând al primăverii cât pot fi adâncimile cugetului, împrospătându-i prilejul trăirii în fericire.

Devenise polivalent, cu renume, parcă odată cu logodna lor, bănuită pe mâna destinului pentru amândoi. „*Cine poate şti de unde vine această sământă fertilă în regnul uman, privind dragostea, la adăpostul crezului în iubire*", păru a se întreba el repetat asupra ideii ce sta rezemată de momentul primei lor întâlniri. Dacă s-ar fi numit Augustin? „*Poate augustului să mă strige : Gustiii! Iubituleee! Dar fiindcă sunt timişorean, şi nu ardelean, numele de Ştefan se poartă tradiţional în toată ţara şi nu numai*", gândi el docil.

Bănuia ce anume o interesa pe Mioara, dar nici el nu ştia, nici nu făcea investigaţii pentru penibila scenă, petrecută realmente pe fondul vernisajului celor 29 tablouri, lucrate în metaloplastie (cupru), toate făcute manual, unui coleg şi îndrumător permanentizat al autorului, atât pentru realizarea perfectibilă a lucrărilor, cât şi pentru prezentarea lor, specifică artei, pe numele lui domnul George Paulian. Acesta întâlnise, cu acest prilej, un coleg pe care nu-l mai văzuse din aprilie 1960, depăşind jumătate de veac, se numea Iuliu Feldioreanu, publicist. George Paulian, pe atunci recunoscut pictor şi primul elev din clasa domnului metodist-pictor Alexandru Donici, Iuliu Feldioreanu, primul elev din clasa de sculptură a Şcolii de Artă din Piteşti, cu lucrări expuse la Sala Palatului de Cultură din acelaşi oraş, şi apoi colegi ai primei Şcoli de Artă Populară din ţară, 1958, în Câmpulung.

De câte ori se întorcea la Piteşti, Iuliu Feldioreanu îşi vizita colegii, profesorul-modelator de lucrări, Emil Marinescu, şcolit la Paris, îşi revedea expuse pe „Hermes", „Cap de copil" şi „Frunza", făcute de mâna lui, sentimentul bucuriei ca din senin îl străfulgera, mândrindu-se cu sine. Acum, după cincizeci şi patru de ani, prietenul i-a apărut în faţă, graţie domnului director al Bibliotecii Judeţene Argeş, Octavian Sachelarie, în sala mare pentru expozeuri. La întrebarea: „*Cine face asemenea expunere de tablouri din foaie de aramă*?", răspunsul veni imediat, cu tonu-i cald, candid: „*Autorul, Ştefan Thury, cu*

soţia sa şi îndrumătorul, pictorul, plasticianul şi comentatorul George Paulian. Sunt la mine în birou”. Pe Iuliu îl străfulgeră fiorul bucuriei şi-şi zise: *„În sfârşit, după o jumătate de veac, îmi revăd colegul, bunul meu prieten, şi... ce mai... amintirile, cum necazurile noastre, aproape în fiecare zi, cu ale traiului, erau înnodate şi voite uitării de către inegalabilul nostru îndrumător-pictor Alexandru Donici. Dânsul şi doamna Vetuţa, soţia sa, făcându-ne la amândoi, cu generozitate, un abonament la Cantina Primăriei...*”

Acum, la aduceri-aminte, uneori ne cuprinde melancolia, doar în suflet, trecător, alteori lacrimile nu bagă în seamă voinţa scepticismului. Am rămas să admirăm reuşitele lucrări ale artistului, fost solist de balet, mai întâi la Teatrul Naţional din Cluj-Napoca, apoi titular la Teatrul „Constantin Tănase” din Bucureşti, cu nume enigmatic: din Dumitrescu în pseudonimul Thury Ştefan, aşa cum îşi semnase tablourile. *„Dacă pentru arta teatrală, domnul Ştefan se pregătise şi luase diploma la o facultate înaltă, cu prestigiu, aceasta, în metaloplastie în aramă, şi-a dat-o singur-singurel, dorinţa sa pasională glorificându-l*”, îşi zise Iuliu, uimit de trecerea peste *„rubinele perenităţii noastre tezaurizate, neavând chiar niciun tablou, ci doar priceperea venită din străbuni, iată-l împrumutând, evident, spiritualitatea hindusă. Şi, culmea, reprezentarea o plasase George Paulian în tabloul „Cultura toltecă*.” Stil cosmogenetic, din care nu lipsesc formulele *Vedelor*, care datează cu 1.500 de ani î.e.n. Oricum, foarte interesante, nu însă cu vechimea culturii pelasge, ce-şi are sediul mitului în bătrânul Altar al Clujului.

Deodată, se auzi în holul intrării la director închiderea sau deschiderea uşii, apărând încolonaţi: primul, George Paulian, de-o seamă cu Iuliu Feldioreanu, 1936. Timpul făcuse eroziuni doar înfăţişării, nu elanului graficianului, pictorului şi îndrumătorului George Paulian. A doua, fosta artistă a Teatrului „Constantin Tănase”, câmpulungeanca Mioara Mazilu, încă frumoasă la cei peste şaizeci de ani, plini de gloria primită ce i s-a dăruit pe scenele teatrelor, acasă şi în turnee, al treilea, autorul, Ştefan Thury, cu chipul obosit de munca prelungită şi de încordare, având loc evenimentul întâlnirii total întâmplătoare, dar rodnică sentimental, cu care ocazie s-au făcut şi recomandările familiei ce-l însoţea.

- Ce zici, fu întrebarea lui Gelu Paulian, blajină, dar la ţintă.

- Toate la superlativ, felicitări domnului Ştefan Thury, inclusiv acestui armonios trio, generaliză amabil Iuliu Feldioreanu.

- Primim laurii, cochetă cu un zâmbet şic doamna Mioara, având calitatea de coautoare.

- Extraordinară realizarea, dragă Gelu, intui Iuliu rolul de mijlocitor al fostului coleg, atât stilul artistic ieşit din mâinile domnului Ştefan, pe înţelesul artei proaspăt şlefuite în a câştiga nota maximă a admiratorului, cât şi organizarea, nerămânând în urmă nici bucuria revederii dintre noi doi. Ştii ce? Suplimentez felicitările, la fel de merituoase, în contul distinsei doamne Mioara Mazilu, închipuindu-mi molipsirea talentului de la soţ la dânsa, şi câtă răbdare şi-a autoinvestit..., o măguli Iuliu.

- Sinceră să fiu, eu o consider frumoasă, răbdarea pentru artă, ţinu a-şi exprima dânsa părerea personală pentru a mulţumi părţile.

Gelu Paulian ţinu a-i propune,cu senin zâmbet, fostului coleg:

- Eşti invitat, de doreşti să vii, la vernisaj.

- Mulţumesc, răspunse Iuliu Feldioreanu. Poate chiar spun câte ceva despre asemenea mit, dacă se admite...

Cum să nu, domnule Feldioreanu, răspunse primul, autorul, concis în hotărârea sa.

- Pe când?

- Disponibilitatea domnului director este pentru ziua de 12 decembrie, bineînţeles 2012, răspunse de această dată Paulian, precizându-i: expoziţia rămâne deschisă mai mult de o lună pentru publicul mult mai numeros decât la noi! Tu, îmi dau seama, îţi faci conspectarea subiectului dintr-o singură privire...

- Dacă am şi dispoziţie! Această expoziţie, unică în felul ei pe meleagurile noastre, inspiră „tema vorbirii!”.

- Noi o vrem sintetizată, domnule Feldioreanu, fiindcă ar putea fi mai mulţi vorbitori, stărui de această dată cu explicaţia doamna Mioara Mazilu, cu timbru-i plăcut, cu o privire expresivă şi graţioasă.

După ce au mai schimbat câteva amintiri nostalgice, George Paulian, ceremonios, îşi îmbrăţişă bucuros fostul coleg, luându-şi la revedere de la Iuliu Feldioreanu şi de la cuplul de artişti. Interesul pentru această creaţie deosebită îl făcu pe Iuliu să mai zăbovească, parcurgând-o în întregime. Apoi plecă spre casă vesel. Mărturisi soţiei neaşteptata întâlnire cu cel despre care îi povestea mereu: George Paulian, sau, prescurtat, Gelu.

La momentul festiv, după ce a vorbit domnul director, apoi amfitrioana, Denisa Popescu-Martin, iar din partea Consiliului Judeţean Argeş, doamna vicepreşedinte Simona Oprescu, a luat, firesc, cuvântul pe această temă frumoasă şi Iuliu Feldioreanu, încadrându-se în timp, conform promisiunii făcute anticipat doamnei Mioara Mazilu.

La câteva zile după evenimentul ce a fost filmat, în mod inexplicabil, Iuliu Feldioreanu nu se regăseşte în film, alături de cei trei amici artişti câmpulungeni, pe treptele interioare din mijlocul expoziţiei, decât în primul rând din Sala de Conferinţe, lângă fostul său coleg George Paulian. Cum-necum, cine şi din ce motive, dar s-a văzut dispărut. *„Egoism? Invidie? Sigur că „aşchia” bănuielii nu se află departe de „trunchiul” rău intenţionatului*” îşi zise în sine. Jenat de misterioasa excludere (din tabloul memorial cu expunere), căută firul la operatori. Aceştia, fiind diverşi, cuiva totuşi interesat i-a reuşit decuparea. Cum niciodată nu l-a preocupat gloria personală, trăindu-şi polivalenţa în modestie, trecu şi prin această provocată umbră.

Adevărat că, altădată, cineva, cu pretinsă amabilitate, îi ceruse, la o expunere de carte, lucrările, pe atunci vreo şase-şapte la număr. Le adusese, încinse fedeleş cu aţă groasă de fuior de cânepă. După „gala-expunere”, s-a deplasat să-şi ridice materialul. Curios, privi aceeaşi expunere de cărţi, neînchisă încă, fără a-şi găsi măcar un exemplar, respectiv pe cel propus de domnul Mircea Popa, în editorialul „Luceafărul”, situând pe autor printre

scriitorii realişti în Istoria Literaturii Române. *„Ce surpriză este aceasta?”* şi-a zis şi atunci, cartea fiindu-i selecţionată, anterior de către academicianul şi scriitorul Nicolae Breban pentru tipărire în 30.000 de exemplare, ceea ce s-a şi făptuit.

A intrat în biroul de găzduire a snopului de cărţi cu „răbdarea” în hăţurile ardeleneşti. *„Au fost foarte apreciate cărţile dumneavoastră”*, a fost mesajul acelei gazde, cu falsă căldură, luând probabil în calcul proverbiala zicală populară din „Nastratin Hogea şi cămătarul”, altfel spus, inversând înălţimea omului şi valoarea operei sale, cu modesta sa prezenţă. Dar egoismul, cine i-l impune? Astfel ca oaspetele să-şi revadă, în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie, pachetul său de cărţi neluat în seamă? Ca să se evite un adevărat scandal, a ocolit confruntarea cu rănit răspuns în ton: *„Mă bucură aprecierea dumneavoastră, voi trece în altă zi să le ridic*”. Aşa că ridiculizările unora pe funcţii „cheie” făcându-şi vad nu-l ating, sigur că îşi vor societatea lor meschină.

Doamna Mioara aflase despre misteriosul incident, regretabil, chiar temându-se că lezatul coleg al domnului Gelu Paulian ar fi bănuit şi altceva, vreo implicare a refuzului privindu-i asocierea, ceea ce nu era deloc adevărat. Dar omul, sau omuleţul ar fi trăit cu această bănuială în gând, eclipsându-le pe nedrept ceva din nimbul onoarei, fiind porţia cea mai de preţ pe care i-a dat-o Dumnezeu omului, încă de la naştere, el, omul, urmând să şi-o cultive, ştiindu-se că a obţinut-o în suişul vieţii cu sârg. Aflând aşa ceva, doamna Mioara voi să-i împărtăşească şi soţului. Întrebarea pentru sine era chiar insistentă: *„Cine să fi fost acela, şi pentru ce motiv a fost decupat din film Iuliu Feldioreanu? Gest de invidie? Egoism? Sau compromis? Poate umbra vreunei răzbunări, sau pur şi simplu o rea intenţie a cuiva nebănuit? Pentru ce asemenea ofensă?*”

S-ar putea crede, până la urmă, că împotrivirea pentru prezenţa sa ar putea fi din partea autorului expoziţiei. Cum domnul Gelu Paulian nu a suflat un cuvinţel despre aşa ceva, înseamnă că nu este în cunoştinţă, cu atât mai puţin implicat. Este mai bine să nu-i amărască imaginea întâlnirii care... de la momentul fericirii, uite cu ce s-a soldat totul, şi asta din intenţia retrogradă a cuiva ascuns ăstei intenţii mârşave. *„Cu telefonia asta modernă afli în orice clipă, orice! Să văd ce are să-mi spună Fănel al meu*”, gândi Mioara precipitat şi, apropiindu-se de locul dumnealui de lucru, unde îşi petrecea majoritatea timpului, între planşe, unelte, televizor, cărţi (între ele dominând „Istoria artelor”, revistă de specialitate şi alte câteva din Occident), foi de aramă de diferite mărimi, menghină, freză, dălţi şi ciocane din lemn şi metal de diferite greutăţi, îi adresă numele candid, ca de obicei:

- Fănele!

- Da, comoara mea, ce s-a întâmplat, întrebă el, ridicând ciocanul fără să mai bată în capsa dălţii şi fixându-şi liniştit privirea în privirea dânsei.

- De unde ştii că s-a întâmplat...

- Asta te întreb eu, că de-abia ai venit, nu? Să-mi spui ceva. Te ascult!

- Iubitule, reluă dânsa cu glas dulce, ţie, cumva ţi-a zis cineva, anume, şi pentru ce anume a fost eliminat din filmul lansării lucrărilor noastre la Piteşti, în ziua de 12 decembrie, în anul acesta aflat la asfinţit, 2012, colegul domnului George Paulian?

- Nu, dragă, nu ştiu nimic! De ce-ţi faci tu griji? Se va lămuri dacă e aşa, de se va interesa acel domn Feldioreanu, ce a vorbit la obiect despre arta ce o execut eu, cu ajutorul tău preţios, sub bagheta domnului Gelu Paulian. Ei bine, în această privinţă, apreciez inspiraţia ta în ceea ce priveşte asocierea cu dumnealui. A fost şi este providenţială, ca tine, şi cum gândeşti tu, îşi exprimă Fănel constanta lui părere şi convingerea despre firea şi fiinţa dânsei, plăcută prin cultivare, energică, sănătoasă, sociabilă cu oricine din juru-i. E de înţeles că aerul de munte trimis din Piatra Craiului, aici, în peisajul muscelean unde te-ai născut, unde ai crescut şi te-ai hrănit cu produsele ecologice ale locului, ţi-au dat nu numai sănătate, vigoare, minte isteaţă, ci şi imunitate.

- Asta era pe atunci, Fănele dragă! Fabrica din Nămăeşti era o secţie de lucru a fostei vărării. Nici pomeneală de poluare. „Melana” nu se născuse, iar uzina „ARO”, recunoscută şi peste hotare, în frunte cu directorul Naghi, avea potenţial economic şi nu avea cum polua peisajul Câmpulungului. Era oraş turistic, nu numai istoric, cu ordine germană, până la Apa Sărată. Vara îndeosebi, se retrăgeau bucureştenii, elevii în vacanţă, adulţii în concediu, sau relaş pe munţi, de la Piatra Craiului la dreapta, peste plaiul Drăganului şi al Rucărului, inclusiv la Peştera şi Valea Dâmbovicioarei, hăt, hăt, către Bran. Târgul de Sfântul Ilie era un eveniment. Ştiu bine, eram elevă la liceu. În acea perioadă am cunoscut familia unui agent veterinar din Măţău (azi Mioarele), care ani de-a rândul ne aducea brânză de oaie, de toate categoriile: telemea, brânză frământată, brânză de burduf în coajă de brad, preferata tatălui meu. O, Doamne, ce miros apetisant răspândea, împreună cu cel de răşină! Uneori, pe atunci, tata ne permitea mici agape. Avea nenea Nică Bâlea peste trei sute de oi, toate ale lui, fiindcă avea, la rându-i, băieţi şi fete la şcoli înalte şi trebuiau întreţinuţi. Atât băieţii, cât şi fetele erau frumoşi, cu obrajii roşii. Oieritul tatălui lor şi diriguirea de a învăţa copiii carte au făcut ca toţi să intre onorabil în societate. Asta, apropo de bănuielile tale, semănând ca pomul sădit unde-i prieşte pentru creşterea soiului, are predispoziţie spre acel sol fertil. Tu, Fănele, ai avut mare noroc să mă întâlneşti pe mine, băiatule, ca să te aduc în mirificul decor aflat la poalele Sfinţilor Munţi Carpaţi Sudici! Ce zici, am făcut bine?

Fănel schiţă un zâmbet candid, prelung, după care emise:

- Mai mult decât bine, iubito! Locul, ca locul, încântător, aflat sub protecţia divină a munţilor şi a plaiurilor înalte, gata să sprijine cerul. Oamenii, paşnici şi foarte harnici, respectuoşi, chiar credincioşi din fire. Însă ceea ce mi-a hărăzit cu adevărat destinul, despre care vom vorbi, este de apreciat, că harul tău s-a raportat parcă darului meu, la modul prestabilit, ca şi cum întregului meu îi mai trebuia ceva, lăsat acel ceva în aşteptare, spuse el misterios.

- Constând în ce, Fănele?

- În armonie, că prin parfumul personal şi talentul de care dai dovadă, mă ajuţi în arta grafică. Mai rar sau deloc se întâmplă aşa ceva! Nepotrivindu-se cu rolul nostru de a exista pe scenă...

- Într-adevăr, nu se potrivea, neavând cum. Dar eu am descoperit că te pot ajuta, încercând răbdătoare, şi treptat, tu încurajându-mă, dar şi stăruind, m-am deprins cu dorinţa realizării. Adică, să fiu cinstită, mi-ai întins mâna încrederii.

- Să te am de soţie, coautoare a lucrărilor noastre... Cum să nu fiu fericit?

- Eşti generos, Fanul meu! Merită să crezi că „mâna destinului" ne-a fost dată, amândurora, deopotrivă, spuse Mioara zâmbind.

- M-am tot gândit la existenţa acestui adevăr cuibărit în cuget, îşi exprimă artistul convingerea sa.

Mioara vru să readucă în discuţie scopul care o adusese aici, luând o atitudine aparent actoricească, de interes, mimând blândeţea:

- Auzi, Fănică!?

- Slavă Domnului, încă n-am îmbătrânit, răspunse el în şagă, măsurând cu privirea porţiunea de tablă din aramă ce trebuia prinsă în menghină, şi îşi îndreptă privirea în privirea soţiei.

- Cum rămâne cu ce te-am întrebat?

- N-ar trebui să te obsedeze asta. Ştiu că, ipotetic, s-ar crede că e cine ştie ce inconvenient din partea expozanţilor. Numai că asemenea ricoşeu incriminator nu se prinde, nici măcar nu mi-a trecut prin minte umbra lui, aşa cum, închipuindu-mi, stă diavolul la pândă că va cădea omul în graţiile lui. Autorul, până la urmă, tot domnul Feldioreanu îl va afla, dacă-l va căuta. Dacă tot veni vorba despre destin, cedă el reluarea lucrului pentru a-şi dedica momentul potrivit unei povestiri, deci îi făcu semn să şadă pentru a-l asculta cu atenţie. Omul, oricare ar fi el, aici fiind vorba de patriarhat: bărbatul, ipotetic, femeia. În fine, el, bărbatul, primeşte la naştere, înaintea botezului, conform moştenirii, un substantiv propriu ce-l individualizează pentru totdeauna de ceilalţi, un fel de identitate aproape sacră pe întreg cuprinsul vieţii, în care sens, alături identităţii se iveşte întregii lui fiinţe, entitatea, cu care e în filiaţie. Iar înlăuntrul său, bun, rău, se află destinul, asemenea unui izvor imaginar, care curge parcă după un anume calendar. E destinul tău! Dar viaţa poate să fie şi după cum ţi-o faci. Cazul nostru fiind unul fericit, hă, hăă! Mai există şi varianta potrivit căreia „*ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus*". Până la urmă, dragă Mioara, barometrul poate fi Onoarea care, în funcţie de capacitatea substantivului propriu, dobândind faptele sale, folositoare societăţii, şi vorbesc aici de cele personale, care îi situează Demnitatea, înţelegându-se, astfel, întregirea valorii estetice. Asta amintindu-mi de „amărâtul", însinguratul şi pocitul marchiz de Vauvenargues, pe numele său Luc de Clapiers, scriind despre „cunoaşterea spiritului uman".

- Vezi? Dacă citeşti, rămâne ceva folositor în minte, zise retoric, cu zâmbetul cald, însoţitoarea.

Fănel îşi continuă, pe acelaşi ton filial, firul ideii sale:

- Baza fiind Onoarea, ca punct de referinţă sau nobleţe e familie, la care vrei să ţii din proprie condiţie. Numai că, din egoism, principii neloiale adevărului sau alte motive, revanşa la Onoare îţi este uneori exorcizată, scăzând din valoare, alteori, prin mărire, crescând! Se-ntâmplă mai rar, dar dacă se stăruie, silitorul ajunge la semeţie. Indicat ar fi ca onoarea asta să se înscrie în marja admisă păstrării constantei,ori de a avea o ascensiune pe care a câştigat-o merituos, asemenea lui Nuţă Rodoş. Ştii de cine vorbesc...

- Ştiu, ştiu! Meşterul popular în lemn, aşezat în Sboghiţeşti, Nucşoara, la înălţimea aceea mirifică stă parcă de vorbă, întreaga familie, cu Dumnezeu!

- Dar e ceva de capul lor, având realizări artistice faine!

- A convinge, şi convinge, fiind în ascensiune, dragă. Ai văzut ajutorul substanţial din spatele său? Cel puţin, moral. Cum să fii să nu-i cântăreşti aprecierea? Şi-i bine, ajungând el departe. Pe câtă vreme tu, Fănele, venit ca din spuma mării cu arta ta, tombală, în foaie de aramă, care nu-i totuna cu lemnul de esenţă, ori fiert,conservat, pentru a fi lucrat artistic, cu unelte adecvate, tu nu ai cerut niciodată, absolut nici-o-da-tă, nimic, nimic, forurilor competente care se auto-glorifică, în general, şi cu munca artistică tradiţională a altora, cu statut solid în mitul filosofic mioritic: unii sunt consideraţi, pe nedrept, „nişte anonimi".

- Oare pentru că n-au putut să iasă şi ei în faţă? Prin mass-media? Prin expoziţii? Când unii dintre ei, asemenea lui Nelu Zevedei din Bădeşti, sau Gheorghe Mateescu din Curtea de Argeş, şi câţi alţii, sunt mult mai iscusiţi în taina artistică, dar sunt modeşti. Lasă nota „superlativă", pur şi simplu, la libera alegere a artistului: atât pentru profesionişti, cât şi pentru publicul care ştie să identifice spiritul Frumosului. Nuţă Rodoş, cu recuzita dacică naţională după el pretutindeni, uite că i se potriveşte rolul de „meşter popular". Are, în stăruinţa lui, un soi de angelism. La mine ce să vadă?!

- Mai mult angelism decât tine nu are nimeni, îl flată Mioara. În plus, faţă de oricine, tu ai străbătut societatea ca artist, prim-solist de balet al teatrului „Constantin Tănase" din Bucureşti, până în anul 1980, nu ai scobit cu briceagul lemnul moale de salcie, brad sau plop. La tine arta „metaloplastiei" s-a copt şi a erupt din dorinţa ta aprinsă pentru aşa ceva, ţinu ea să adauge, cât mai convingător.

Într-adevăr, Fănel al său era produsul excelent al Şcolii de Balet din Cluj, promoţia 1964, şi devenise din 1980 artist liber-profesionist, având contracte în ţări ca: Italia, Germania, Austria, Belgia, Olanda, Luxemburg, Franţa, Israel etc. După ce, în anul 1970, a strigat în sine talentul, năzuit încă din copilărie, când citea despre Benvenutto Cellini, giuvaiergiul, a devenit, el, Ştefan Dumitrescu, chiar după prima expoziţie cu lucrări proprii, aplaudat şi primit cu zâmbetele încrederii la Pontul Euxin (în dialog cu elegiacul Ovidiu), la Hotelul „Piccadilly" din Mamaia. În 1971, era apreciat la superlativ de recunoscutul pictor Constantin Piliuţă. Mamaia fusese prima trambulină a expoziţiilor cu lucrări de mână, în cupru, apoi şi-a extins aria artistică în stil propriu, cum este firesc, oferindu-şi talentul prin exponate din ce în ce mai pretenţioase artistic.

Într-adevăr, Fănel, artistul polivalent, şi-a desfăşurat, cu posibilităţile personale de familie, expoziţii în toate oraşele şi statele în care a fost cunoscut pe scenă, cu emblematicul nume *Thury Ştefan*, astfel încât curentul de

cultură occidental i-a îmbrăţişat cu entuziasm talentul şi genul stilistic pe foaia de aramă. *„Şi-ai ajuns, iubiţel, cunoscut cu arta lu' tălică, şi dincolo de graniţele ţării!”* auzi el repetabila mândrie a Mioarei. Da, începând din anul 2000, de când s-a pensionat ordonatul artist, îl ştie majoritatea câmpulungenilor iubitori de artă şi natură, Fănel fiind printre puţinii balerini români pe care îi are ţara, care şi-a coborât vigoarea muzicală a clasicismului liric până la universalismul lui Ceaikovski, fiabil adaptat la cele trei pătrimi ale nemuritorului Johann Strauss, la „Visul de dragoste” al lui Liszt şi la „Romanticul vals” al lui J. Lanner, şi la orice piesă ajunsă la sublimul liedului, pe vârful degetelor mari de la picioare, reuşindu-i simbolismul geometral sferic în culminarea divinului sunet.

Lucrul în aramă i-a cooptat lui Fănel docilitatea de a fi artistul apreciat de dincolo de scena teatrală, acolo unde plata şi răsplata muncii înmănunchează aplauze, şi aplauze glorificate. Visul de a lucra grafică în aramă s-a transformat într-un hobby de care nu se va mai despărţi niciodată, devenindu-i nu numai ocupaţie permanentă, ci iubire pasională, legitimată cu sursa de inspiraţie a Mioarei, necunoscându-şi victoriile în meritul său afectiv şi moral.

Virtuozul artist născut pentru scenă, posibil să fi fost şi alesul peren al mitului artistic în metaloplastie, concurând cu sine pentru îndrăzneţele proiecte, adevărat, mai puţin obişnuite ca temă, făcând transferul imaginar de la tradiţionalul mioritic, sau Carpatin, la sursa extinsă a Orientului, cu încărcătură hindus-budistă şi susur în Religie. Istoria şi Principiul „Ideogramic”, ceea ce înseamnă un curent al Binelui cu care trebuie reînnobilat cugetul european, dorind a trăi măcar starea conceptuală ce are la bază temeinicia celor patru Vede. Cu siguranţă, se păstrează tainic şi la noi, în acurateţea chiliilor, schiturilor, a sihaştrilor, călugărilor, chilii aflate pe cărările ştiute şi neştiute, la înălţimile munţilor sau apărării, asemenea celor ce trăiesc prin Munţii Himalaia ai Indiei, Nepalului, Tibetului, în întinsa Chină, în Japonia, Coreea etc.

Ca în orice poveste adevărată, artistul polivalent Thury Ştefan nu s-a aşezat singur la imensa trudă: mai întâi desenul, apoi talentul manual, transpus inteligibil în foaia de aramă, în cuplu cu admirabila colegă, cunoscută pe scena aceluiaşi Teatru „Constantin Tănase” din Bucureşti, actriţa Mioara Mazilu, care i-a devenit soţie. Dumneaei, încă din anii gimnaziului şi ai Liceului „Dinicu Golescu” din Câmpulung, i-a plăcut desenul şi poezia (îndeosebi, a recita din poeziile respectabilului poet Mihai Moşandrei), asemenea înaintaşului paşoptist, pictorul Ion D. Negulici. Şi iată, se ivi ca trimis al Câmpulungului pictorul şi îndrumătorul Alexandru Donici, întemeietorul Şcolii de Artă din Câmpulung, în 1957-1958, fiind una dintre primele şcoli generale de artă din ţară.

Erau, în acel an, şaisprezece candidaţi care frecventau clasa de pictură. Iuliu Feldioreanu venise prin transfer de la clasa de sculptură a Şcolii de Artă din Piteşti (fila matricolă nr. 10/ 1958), legând frumoasă prietenie cu toţi colegii câmpulungeni, mai cu seamă cu cel mai bun din clasă, foarte îndrăgit de toţi, talentatul George Paulian.

O, Doamne, ce ieşiri frumos organizate se făceau, taberele desfăşurându-se pe Grui, Vişoi, la Valea Mare-Pravăţ, sau în incinta Mausoleului (cel vechi, cu osemintele ostaşilor aruncate vrac în interiorul sărac, închis cu grilaj de fier), cântându-le „veşnica lor pomenire” familia de brazi şi molizi aflaţi în spatele şi pe lateralul improvizatului muzeu, cu nesfârşite şoapte aduse de vânt. Apoi, la Dâmbovicioara, sau întâlnirile cu preotul şi istoricul Ion I. Răuţescu, premiat pe ţară de Academia Română, pentru bogata documentaţie a *Monografiei istorice a Câmpulungului Muscel* din 1943, slujind cu credinţă Patria şi Biserica.

Adrian Mitroi

Vulcanul

Extras din volumul în pregătire
“Picaturi de rouă”

Tabieturile, bătu-le-ar...! Acestea sunt de vină. Apar pe furiş ca nişte fantome care te bântuie. Automatisme născute din necesitate sau din dorinţă, manifestându-se sezonier, lunar, sau zilnic, la aceeaşi oră, cu o intensitate ce te pune pe gânduri. Le poţi învinge numai dacă îţi dai seama de ele. Dacă nu, te execuţi ca un roboţel programat de Şeful Suprem, având toate şansele să ajungi subiect de bârfă şi să te plimbi cu balonul printre apropiaţii tăi pe care (conform normelor de conduită divină) trebuie să-i iubeşti ca pe tine însuţi.

Eram în liceu. În cel mai... liceu din urbea noastră provincială. Greu, deh...! Carte multă, profesori exigenţi. Combinaţia perfectă pe care scria cu litere cât catalogul STRESS. La vremea aceea aveam impresia că vor să scoată din noi doctori docenţi. Acum...

Mă urmărea peste tot şi totdeauna o materie; mă obseda ce mai...! Biologia, şi mai ales capitolul intitulat mimetic “Genetica”. Atunci când am primit cartea am crezut că e vorba de genele de lângă sprâncene şi chiar mă întrebam ce naiba poţi învăţa despre acestea. Apoi m-am lămurit, dar mult mai târziu, pe calea cea mai grea.

Mama mi-a zis să mănânc cartea, aşa că am procedat inginereşte. O tocam mărunt cu maşina, cuvânt cu cuvânt şi o înghiţeam în porţii mici. O îndesam filă cu filă, mestecând-o prelung, aşa cum am văzut că făceau unii, într-un film, cu carnetele de partid comunist. Dar ce nu am încercat! Nimic! Cum intra, aşa ieşea, nedigerată, fără a lăsa în urma ei nicio picătură de-nţelepciune în cutiuţa craniană personală.

Aici intervine autoritar, tabietul! În fiecare dimineaţă mă sculam, mă spălam, îmi luam ţigara şi chibritul (ce vă

miraţi aşa, şi pe vremea aceea existau părinţi care permiteau copiilor să fumeze din timpul liceului ; nu-i aşa ca nu eram înapoiaţi?) şi cartea, trăgeam pantalonii de pijama în jos şi mă aşezam pe tron combinând neplăcutul (învăţătura) cu inutilul (fumatul). Îmi aprindeam ţigara şi aruncam chibritul printre picioare, la început cu mare atenţie, în closet. Mă apucam de citit cu speranţa că poate voi învăţa şi eu ceva din materia asta care are cuvinte ce credeam că sunt furate din limba japoneză vulgară sau din vreun dialect vorbit pe lângă graniţa dintre Mongolia şi Sudan. În nemernicia mea, chiar mi-am propus să caut cărţi (în vremea aceea nu exista internet) pentru a le învăţa, dar am sfârşit, bineînţeles, prin a învăţa cuvinte în limbile latină şi greacă. V-am zis eu, tabieturile, deh...!

Într-o dimineaţă ce nu se anunţa cu nimic mai deosebită decât celelalte, deoarece tabieturile funcţionau cu o precizie de ceas elveţian produs de Patek Philippe în China, s-a întâmplat o minune care era să îmi provoace un crâncen seism biologic (ditamai cucuiul). Şefu' cel Mare mi-a programat o revelaţie în ceea ce priveşte genetica. Parcă am scos măgarul din ceaţă. Am înţeles tot, dar absolut tot! Am simţit o bucurie aşa de mare încât am vrut să-i duc şi mamei buna vestire, uitând, bineînţeles, că sunt cu pantalonii în vine. Am alergat ca un cal împiedicat când iese pe pajişte la păscut. Era să cad cu capul de ciment şi acu', zău, păcat de mozaicul din baie! Oricum, elanul nu l-am pierdut fiindcă îl ţineam strâns la piept, sau mă ţinea el pe mine.

La început mama a crezut că s-a dărâmat baia, când m-a văzut ţopaind cu strigături onomatopeice. Dar, după ce m-a auzit monologând bazoreliefat câteva pasaje din genetică, explicându-le şi interpretându-le cu pertinenţă şi vădită superioritate, tot cu pantalonii în vine, s-a lămurit. Duhul sfânt se abătuse, în trecerea Lui către lucrările dumnezeieşti pe care Le avea de îndeplinit, şi asupra emisferelor mele cerebrale, iluminându-mă profund şi ireparabil.

Dar m-am luat cu scrisul şi nu v-am dezvăluit păţania promisă de titlu.

Oameni buni, multe i se pot întâmpla unui trecător prin viaţă, dar ca păţania aceasta nu cred că aţi mai auzit. Tot ceea ce veţi afla, vă jur cu mâna pe ...ce-am scris, că este adevărul gol-goluţ, aşa cum l-a făurit mama lui, natura umană.

La un sfârşit de primăvară, din cauza unei păcătoase de gripe, mama rămâne vreo cinci-şase luni fără miros şi fără gust. Bag seamă că a luat un virus mai upgradat decât cele ce umblă azi pe internet.

Pe vremea aceea existau multe proceduri pe care eram nevoiţi să le executăm singuri acasă, pentru că nu ne plăcea cum le prestau alţii, nu existau servicii specializate sau, pur şi simplu, făceau parte din tabieturile noastre.

Mama ţinea în baie două sticle (din sticlă) de câte un litru, asemănătoare la culoare, fără etichetă. Intr-una pusese benzen pentru scos pete de grăsime, iar în cealaltă soluţie pentru perena, dar zadarnica încercare de a omorî gândacii de bucătărie (bătălii câştigate din războaie pierdute). Chiar obişnuiam să o întreb aşa, ca să o enervez, dacă omoară gândacii cu benzen şi scoate petele cu otravă. Dacă aş fi ştiut eu... Lichidele puteau fi foarte uşor deosebite dacă scoteai dopul sticlei, datorită mirosurilor specifice extrem de diferite.

Aici iar intervine cu mult aplomb, tabietul! Mă scol şi intru în baie să mă spăl; simt cum mă învăluie prin flancuri un miros încântător de benzen. Ai mei plecaseră deja la serviciu. "Cred că şi-a scos careva o pată şi nu s-a disipat încă mirosul", îmi zic eu fără nicio premoniţie şi, conform tabietului, mă spăl şi mă duc să-mi iau ţigara, chibritul şi cartea. Intru din nou în baie, unde trona acelaşi miros şi, zicându-mi să tronez şi eu, îmi cobor textilele, mă aşez, aprind ţigara şi, cu dexteritatea căpătată prin repetări succesive multiple ale mişcării aduse la rang de automatism, arunc chibritul în WC, fără să mă mai uit la ceea ce fac.

În acel moment, sub mine s-a declanşat în toată splendoarea ei erupţia unui vulcan. Primul val de flăcări şi fum a binevoit să îl scuipe printre picioarele mele. Noroc că nu am aplecat capul să mă uit când am aruncat chibritul, căci aş fi rămas chel de gene, sprâncene şi, ca bonus, mi-ar fi ars şi bretonul.

Bineînţeles că o fracţiune de secundă am rămas stană de piatră (aş fi vrut eu să fiu de piatră). Hai să-l văd pe acela care, dacă ar fi păţit la fel, nu ar fi rămas împietrit! După aceea instinctul meu de conservare s-a repliat şi m-a aruncat de pe WC până în cadă. Cam târziu! Ceva pagube tot s-au înregistrat. Nu mi-am ars genele şi sprâncenele, dar focul tot a găsit de pârlit ceva păr şi piele de pe anumite zone intime şi personale. După ce a mai ars câteva secunde şi a produs o tonă de funingine, vulcanul s-a stins, lăsându-mă cu reale păreri de rău şi dureri, dar nu în suflet. În baie mirosea ca la sărbătoarea de Crăciun, când se pârleşte porcul pentru şorici.

De obicei se zice "vai de capul şi de zilele mele", dar eu am zis "vai de capul şi de bilele mele".

Am reuşit cu mare greutate să-mi scot pantalonii de pijama din jurul gleznelor, având grijă să nu cumva să-mi apropii picioarele. Am mers ca un copil ce poartă Pampers până la bucătărie, unde am luat nişte miere şi m-am uns aşa cum se ung piesele-organele de maşini. Şi durea...şi era lipicios...

Când a venit mama, eu eram în pat, cu un picior la miazănoapte şi cu unul la miazăzi, ca acul busolei. Cred că era prima oară când făceam şpagatul complet şi la mare artă, de bună voie şi nesilit de nimeni.

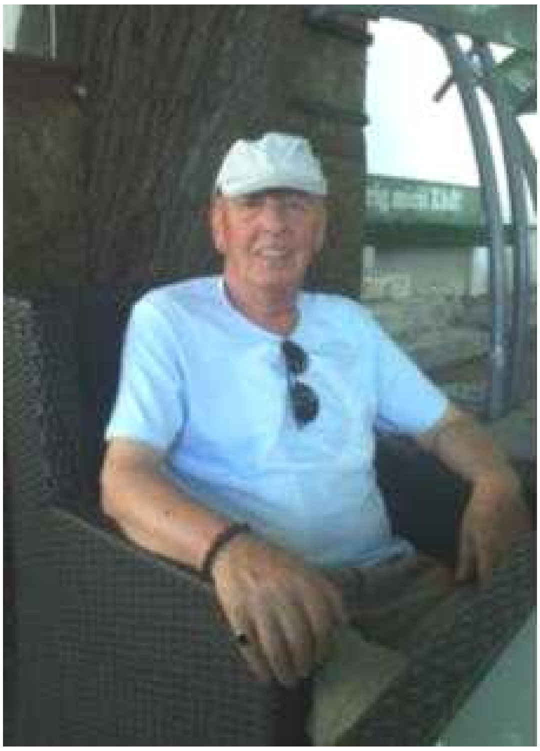
I-am povestit ce s-a întâmplat. Ea, printre lacrimi de râs şi plâns, mi-a spus că găsise un gândac în baie. L-a capturat, l-a aruncat în WC, a pus otravă peste el şi a tras apa. Aici a fost problema! Profeţia s-a împlinit! A încercat să omoare gândacul cu benzen (lipsa mirosului jucându-i festa), iar apa a tras-o degeaba, căci acesta este mult mai uşor.

Ce s-a întâmplat mai departe, tocmai aţi aflat. Pentru conformitate, adresaţi-vă mamei mele.

Tabieturile, deh!

Fragmente din volumul în lucru:
„**Piteşti – oameni, locuri, moravuri**”

Nicolae Doru Berbec

FRIPTURILE , SPRIŢUL ŞI ... RUŞII

. . .

„Mai luăm una, dom' Bebe?” întreba vecinul.

„Mai luăm, dom' Kalman”.

Cei doi se cinsteau, în zilele frumoase, cu câte o ţuică peste gardul care le despărţea casele.

Familia Kalman nu avea copii şi se spunea că relaţiile cu ai mei au fost foarte bune când eram un ţânc frumos. Se vizitau şi se serveau cu ţuică sau şpriţ, pe rând: o dată la ai mei, o dată la ei şi de la capăt. Pe mine mă culcau. Am avut deja două case... până s-au certat, ca femeile şi Dumnezeu ştie din ce motiv, Coana Ioana, nevastă-sa, şi mătuşa Marietta şi legăturile s-au răcit.

Crescusem, şi acum, vara, duminica, ascultam difuzorul agăţat în peretele casei, iar din spatele gardului dom' Kalman: „Coană Ioană, scoate sifoanele din beci şi adă vinul de la rece. Vezi să nu se ardă fripturile.”

Ca să aflăm ce bine trăiesc alţii şi ce am pierdut.

*

Într-o noapte de vineri (seara mâncasem fasole) m-a trezit lătratul câinilor. Merg spre fereastră. Vine şi mama şi îmi spune să nu aprind lumina sau să trag perdeaua.

Privim în strada abia luminată de becul din colţ. În casa domnului Kalman – lumină în ambele camere şi nişte bărbaţi. În faţa porţii – o maşină, parcă neagră, acoperită cu prelată. Câinii s-au potolit, dar a reînceput lătratul, când a pornit motorul *Gazului* în care cei doi l-au suit pe domnul Kalman. Şi au plecat.

„L-au luat azi-noapte”, vorbea a doua zi strada.

S-a aflat că băieţii în haine de piele neagră cotrobăiseră peste tot, lăsând îmbrăcămintea şi lucrurile din sertare aruncate pe jos, iar salteaua rezemată de sobă. Mare lucru n-au găsit. Dar tot luaseră ceva cu ei: o icoană, pe spatele căreia era lipită (cum se obişnuia) o bucată îngălbenită dintr-un ziar. Dar era tocmai cea cu fotografia regelui Mihai şi cu un început de discurs!

O lipiseră intenţionat şi din când în când mai întorceau icoana?

*

De unde a pornit totul?

Mintea mea de copil pasionat de aventuri a reconstituit ceva din fragmentele adunate de la ai mei şi de la tovarăşii de joacă. Se întâlneau din când în când câteva cunoştinţe la Nea Sandu, cismarul de pe *24 Ianuarie*. Nu lucrau, fumau *Carpaţi*, beau câte o ţuică şi mai ales vorbeau despre multe.

Era vremea când marea putere de la Răsărit („bastionul păcii”) cucerea spaţiul cosmic.

„Poveşti ruseşti, ar fi zis unul. De-ale lor. Sunt sătul de astea.”

„Sunt daţi naibii! a completat altul. Ei au fost cei mai deştepţi. Au descoperit câinele care salivează.”

„Şi dovleacul altoit pe corcoduş.”

S-a râs...

*

Pe vecin l-au săltat ca tăinuitor şi câteva luni Coana Ioana nu a ştiut nimic despre el. Unde e? Cum e? L-a revăzut la proces, la Tribunalul Militar din Craiova. I s-a părut tare slab în lodenul cu care plecase şi puţin cocoşat. Nu a înţeles de ce avea ochelari fumurii. El nu purta ochelari...

După care i-a pierdut urma vreo trei ani. Greu... O ajutau vecinii cu ce puteau, din puţinul lor. Când a reapărut, dom' Kalman era slab şi, mai ales tăcut. Fusese un om vorbăreţ. Acum evita discuţiile cu vecinii, iar cismarul şi-l schimbase.

Şi s-a terminat şi cu fripturile şi cu şpriţul de la rece...

*

De această întâmplare se leagă o alta, neplăcută pentru mine, chiar dramatică, aş putea spune.

În podul casei se aflau aruncate cărţi şi reviste citite de fetele Georgescu între războaie. Vara, când matuşa Marietta pleca la piaţă (şi pleca aproape zilnic), escaladam un

soc şi intram în pod. Printre pânzele înnegrite de păianjen admiram în almanahurile vremii reclamele şi fotografiile cu doamne plinuţe bine, purtând rochii albe, în volane, şi pălării uriaşe, lângă domni cu pălării înalte şi limuzine negre, decapotabile. Pe coperta unei reviste – tânărul viitor rege Mihai într-o salopetă albastră nou-nouţă, lângă un strung.

Într-o dimineaţă, tata, hotărât, a aruncat totul în curte şi le-a ars pe rug. Nu m-a lăsat să salvez nimic oricât l-am rugat.

Avea o vorbă: „Eu, când pun capul pe pernă, vreau să dorm liniştit".

Şi a dormit liniştit, iar eu am început să stâng cărţi.

*

Peste ani, mă întâlnesc cu Mitică, un fost vecin. Strada pe care am crescut amândoi nu mai există. In locul ei – trei blocuri.

Vorbim despre ceilalţi: Adrian, Viorel, Luminiţa, Cornel. Imi spune că a murit şi dom' Kalman.

„Dumnezeu să-l odihnească. Câţi ani avea?"

„Optzeci si ceva".

„Asta e... "

„Da, dar n-a murit de bătrâneţe. A căzut beat de pe bicicletă."

CARNETUL ROŞU DE ILEGALIST

O stradă din Piteştiul anilor '50, '60 era o lume în miniatură, o concentrare de locuri şi personaje, fiecare având aspectul şi personalitate sa, după cultură şi posibilităţi materiale; chiar şi casele, mai modeste sau mai arătoase, unele văruite în alb, crem sau albastru, altele cu pete de tencuială la vedere, sau gardurile – unele văruite, rar vopsite, dar şi cu uluci lipsă.

Încă nu se „descoperise" blocul de locuinţe (cu toate binefacerile sale), iar „strada", pentru puştani, reprezenta o experienţă cognitivă primară, dar esenţială, sau – cum se spune astăzi – o simulare pentru viitoarele etape ale existenţei.*

Leana locuia într-o căsuţă joasă, acoperită cu carton negru. Două cămăruţe, fără podea, două uşi mici şi aproape fără prag. Curtea – o limbă de pământ pe care se plimba o găină, căutând câte ceva printre picioarele sobei din tablă ruginită.

Nu ştiu din ce trăia. Sigur, nu din descântecul de deochi. (Când mă durea capul, mătuşa Marietta lua o cană şi un leu şi mă ducea la Leana, care practica un ritual străvechi, bolborosea ceva despre vaci negre şi altele şi – culmea – trecea durerea.) Mai repede de pe urma seminţelor coapte de dovleac pe care le vindea în fişic din ziar sub *Podul Viilor*.

În ierarhia străzii nu era nici „coană", nici „ţaţă" sau „tanti", ci Leana. Simplu.

*

Alături, chiar pe colţ, cu vedere la două străzi, locuia Nea Fane, mecanic pe locomotivă.

Gard înalt din metal, cu ornamente, tufe de liliac, chiar şi o bancă, pe care n-am văzut însă pe nimeni stând. Casă înaltă, trei trepte de beton la intrare, uşă cu geam colorat. În camera de la stradă, pe perete – un nud de femeie culcată pe cearceaf roz. Seara, când ne întorceam de la scoală, noi, baieţii, ne căţăram pe gard pentru a vedea mai bine amănuntele.

*

Era o mare diferenţă între vecini. Cred că era cel mai înstărit. În ultima zi a anului, când mergeam cu Pluguşorul, îl găseam la masa întinsă în antreu, gras, în cămaşă albă şi mereu cu doi lautari lângă el şi primeam câte un leu fiecare urător (!), de parcă i-am fi fost rude, nu un leu pentru toţi cum dădeau ceilalţi.

„ Ia şi tu! Ia şi tu! "

Ne servea cu cozonac.

„Ce mai face taică-tău? I-a trecut durerea de şale? Râdea pe sub mustaţa căruntă.

„Să-i spui, bă, să meargă la băi, la Amara. (Şi mai dădea un pahar pe gât.) Că uite io! Când m-a luat ultima oară, Elviro? "

„Să fie vreo cinci ani", îi reamintea tanti.

Îi transmiteam tatei recomandarea vecinului.

„I-auzi, mă! ... neamul lui! Ce, eu am banii lui să ajung la Amara?"

*

Tanti Elvira era casnică şi liniştită. Mai avea o fată blondă, cârlionţată şi mereu veselă cu nume pe măsură – tanti Păpuşa. Urmase facultatea de chimie, dar nu profesa, fiind măritată în Bucureşti cu un inginer din familie de ingineri, mari într-un minister.

Ea şi mama fuseseră colege în liceu, dar se vedea diferenţa de stil în felul cum şi cu ce se îmbrăca, cum se coafa, cum vorbea şi, mai ales, despre ce oameni importanţi din Bucureşti vorbea. Se vizita cu Ana Aslan, care locuia în vila vecină, iar la sindrofii se întâlnea cu doctorul Parhon, dar şi cu preotul Beniuc. Cu Nina Cassian mergea vara la mare, iar copiii ministrului Alexandru Drăghici se jucau cu băieţii săi... Multe amănunte, încât sigur toate acestea erau reale!

*****

Nea Fane era membru al *Partidului Muncitoresc Român* din anii ilegalităţii. Trăise „teroarea regimului bughezo-moşieresc", dar arăta al dracului de bine şi, în timp ce din cărţile *de Limba Română* şi din *Cravata Roşie*, pe noi, cei născuţi după război, şcoala ne creştea cu poveşti despre ilegalişti urmăriţi şi torturaţi în beciurile *siguranţei*, închişi în *Doftana* sau duşi în faţa plutonului de execuţie, despre aşa ceva în trecutul de luptă al lui Nea Fane nu am auzit nimic. Nici că l-ar fi alergat noaptea gardienii, nici că l-ar fi filat agenţii sau bătut comisarii!

Până am surprins într-o discuţie între ai mei:

„Dă-l dracului, că ăsta a intrat beat în partid. A băut într-o bodegă de lângă *Podul Grant* cu un derbedeu şi,

când a terminat banii, ăla – care era lefter – l-a dus la unu' pe *Giuleşti* să continue cu săcărică. Aşa a ajuns...”

*

Partidul i-a asigurat pe lângă salariu un venit suplimentar, desigur substanţial. Nu ştia nimeni cât primea, dar era de invidiat, mai ales că îşi permisese amenajări, pe atunci costisitoare şi surprinzătoare.

Cum a fost cea care a făcut obiectul glumelor „de stradă”: împărţirea bucătăriei în două, cu un perete de placaj în spatele căruia se afla acum baia, cu cadă şi toaletă de porţelan.

„Aici mănânc, aici mă c...“ Nu ştiu cine a scornit gluma, dar era bună, pentru că părea ceva tare nepotrivit, pentru noi, ceilalţi de pe stradă, care aveam veceul în curte, într-o magazie mai mică, în continuarea magaziei pentru lemne sau chiar a casei, în funcţie de spaţiu. Şi credeam că aşa trebuie: mereu să miroase, iar iarna să-ţi îngheţe fundul pe *tronul* de lemn acoperit cu hârtie de ziar.

Apa se căra de la fântâna din capătul străzii şi de spălat, te spălai la lighean. Iar vara – la râu.

*

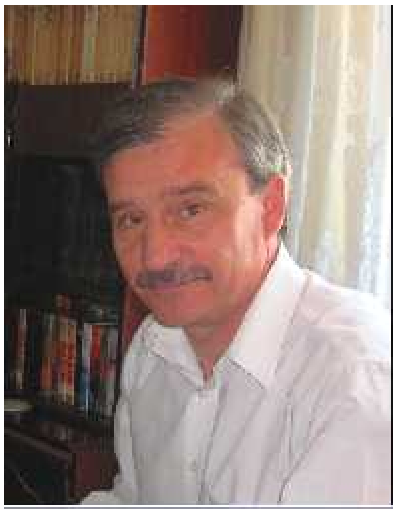
Recunoştinţa pe care a arătat-o tanti Elvira partidului a fost atât de mare încât, atunci când Nea Fane „s-a dus”, ea – dusă mai puţin, dar cu capul – a găsit de cuvinţă să-i pună în buzunarul de la piept carnetul roşu de ilegalist, ca să se asigure că nici “Dincolo” nu va fi lipsit de avantaje (inclusiv de toaleta cu vedere la bucătărie).

Dar carnetul nu era unul oarecare. Fiind unul cu număr mic trebuia predat *Partidului* şi a fost chemată bucureşteanca, ilegalistul a fost deshumat şi buzunărit. Nu ştiu pe el cum l-au găsit, dar carnetul, paşaport pentru trai bun şi „Acolo”, era intact. Şi i l-au luat.

„Mi-a făcut-o, ţăcănita! ar fi zis Păpuşa. Aveam rezervare deja la Sinaia, la *Cotă* şi, în loc să plec, alergătură după aprobări şi alte cheltuieli cu popii şi pomana.

Fi-le-ar carnetul al dracului!“

Ovidiu Stancu

Astăzi mi-am pus ochii de pictor

Am acasă şapte perechi de ochi,
Câte una pentru fiecare zi.
Astăzi mi-am pus ochii de pictor,
Lumina răsăritului mi i-a rănit,
Dar, asemenea lui Degas, am prins-o pe retină.
Ieri aveam ochii de doctor,
Puţin mai îmblânziţi,
De zâmbetul alinării,
Cu care tratez sufletele altora,
Aşa cum spunea Petronius.
Mâine voi purta ochii de fiu,
Ce-şi schimbă strălucirea
La fiecare vorbă a mamei
Şi care devin mai vii
De câte ori gust din prăjiturile ei minunate.
Poimâine vin copii acasă,
Iar ochii mei de tată
Sunt numai lumină şi zâmbet,
Reflexia bucuriei din inima mea,
Când îi ştiu aproape de mine.
Duminica îmi pun ochii de relaxare
Fizică, dar mai ales sufletească,
Ce mă ajută să înţeleg
Privirile icoanelor din altar
Şi blândeţea din ochii lui Christos.
Ochii mei de soţ sunt cei mai cuminţi
Liniştiţi sau glumeţi, calzi sau fierbinţi,
Ei au văzut lumina încrederii
Şi sunt cei care se pierd continuu,
În cei ai sufletului pereche.
În fiecare clipă am ochii mei de copil,
Care se deschid însă în interior,
Să vadă dacă în inima mea
Mai este undeva copilăria...
Şi nu reuşesc să le usuc lăcrimarea.

Însămânţare

Alergam către tine atât de hotărât
Încât până şi umbra mea
Scutura păpădiile în trecerea ei
Iar puful se aşternea în urmă
Ca dârele unui avion supersonic
Poiana cu albăstrele părea un cer
Pe care se desenau trasee albe de puf
Atât de pure ca sufletele de copii
Suflet lângă suflet aşezat
M-am oprit brusc

Pentru a lua câteva răsaduri de gânduri
Ca să le plantez în marea de suflete.
Gândurile mi-au mulţumit frumos
Şi au încolţit imediat
Transformându-se în iubire.

Reţeta

După lungi căutări prin pădurea vecină cu raiul,
Plină de spiriduşi şi zâne,
Am reuşit să găsesc tratament
Pentru sufletele deznădăjduite...
Plantele recoltate trebuiesc
Presate între două planete reci,
După ce în prealabil au fost spălate
Cu rouă de stele căzătoare.
Se face mai apoi un praf fin
În mojarul vechi de când lumea,
Unde arhanghelii fărâmiţau tămâia
Bună, foarte bună, pentru prizat.
Mai trebuie să se pună şapte zile la macerat
Pe tipsie de argint, făcută din razele lunii
Şi păzită de doi dragoni albaştri.
După toate acestea, se adună firişoare,
Cu grijă, dragonii trebuie să nu respire,
Folosind numai pene din aripi de înger,
Şi se amestecă uşor cu lacrimile lor.
După ce totul este făcut cocoloaşe
Mici, mici, ca gândurile unui pitic de grădină,
Vin patru ursitoare şi le stropesc
Cu sângele lor, până ce una din ele leşină.
Numai acum, orice suflet bolnav din iubire,
Poate căpăta puţină culoare în obraji,
Dacă se administrează zilnic patru prize,
Două dimineaţa, de soare, şi două seara, de lună...
Fiecare administrare însoţită de o sărutare.

Matelot

Corăbii se rotesc pe cerul gurii mele
Pânzele lor îmi gâdilă limba
Dar mă abţin să strănut
Să nu mi se-nece toate
Înghit uşor
Încet
Să nu-mi rămână-n gât
Vre-un catarg
Aseară am fost neatent
Şi una a ajuns până la uşa
Inimii mele
Avea un singur marinar
Ce semăna cu tine
Mi-a învelit sufletul
Cu pânzele ei
Ca pe o mumie
Ferindu-mă de drogul altor iubiri
Nu pot să cred ce bogat sunt
Cu atâtea corăbii
Pe care rămân singurul matelot.

studenţii de la Litere

O rubrică nouă, alocată tuturor studenţilor Facultăţii de Litere a Universităţii din Piteşti, "... şi nu numai", după cum afirmă în deplină cunoştiinţă de cauză colaboratoarea noastră, Liliana Jugănaru, coordonatoarea şi animatoarea acesteia.

Liliana Jugănaru

Am iubit un vis…

Agăţată de câteva stele
Sunt regina unui colier din lumină şi mărgele
Plaja din noapte este patul durerii mele,
Unde valurile mă învelesc alene…
În nopţile friguroase pictez pe cer stele
Şi adorm sărutată de ele.
Mă înec în valurile mării mele interioare,
Mă înec de durere…şi iubirea-mi moare
Sunt plecată într-o călătorie
Pe o barcă aproape pustie
Sunt însoţită de dorul tău apăsător
De pleacă şi el… o să mă sting uşor.
Acum e noapte mereu…
Şi începe să plouă oriunde sunt eu
Mi-am pierdut umbrela în vânt
Ce-mi apăra speranţa de orice sfâşietor gând
Am iubit un vis prea mult,
Dar s-a terminat tot ce a durut!

Descătuşare

Cauta-mă azi
Şi găseşte-mă mereu
Cu iubirea ta…

Sărutările,
Pierdute prin cearceafuri
Regăsite azi…

Parfumul dulce
Imprimat în patul meu
Se simte mereu…

Îmbrăţişări,
Calde în dimineţi reci
Uitate în gol…

Amintiri în raft
Fotografii cu tine
Te aştept să vii…

Cauţi iubirea
Lăsată în urma ta
Am aruncat tot!

Timp

Eu şi iubirea
Tu şi timpul nesosit…
A trecut viaţa!

Raze de soare,
Flori de mărgăritare
Zi însorită!

A trecut timpul meu,
Dar azi e primăvară
Am speranţe vii!

Gânduri nespuse
Ploaie în dimineaţă
Curcubeu târziu…

Vise pierdute,
Amintiri regăsite,
Sărutări calde

Toate, alene…
Strânse în sufletul meu
Zac azi şi mereu…

Denisa Coroja

Ciclicitate

E un gol imens
captiv în carne, în tine
Deşi nu pare posibil,
se-extinde-n adâncime
De fiecare dată
când te-ntorci să-l vizitezi
găseşti un gol proaspăt
alipit peste cel vechi.
Frunzele sunt uscate,
frunzele sunt verzi,
iar goluri amatoare
formează-o râpă-n tine,
ce-ai crede că nimiceşte,
şi totuşi respiri bine.
Aerul e îngheţat,
aerul e îmbâcsit,
golurile se-adună,
se-adună la infinit.
Vidul crud te apasă,
dar vena tot zvâcneşte,
te-neci în propiul venin.
Ieşi la suprafaţă
puţin câte puţin,
ca să te prăbuşeşti apoi,
să guşti un nou declin.
Te ridici în parte,
inspiri eterul proaspăt.
Tras în al simţului cavou,
te-mpingi spre puritate.
Eşti strâns prins în hău,
dar vrei mai departe...

Sfârşit

Crepusculul e-aici
Nu-ncerca să te ridici!
Totul e inutil acum,
e al tău sfârşit de drum.

Deşi plămânii-ţi strigă,
e surdă noaptea aprigă
şi mut îţi este glasul
fiindcă a sosit ceasul.

Vidul te-nspăimântă,
Aşadar încă
mai poţi simţi ceva
Fericită-ţi fie spaima!

Neantul sufocant
ameninţarea ţi-a stagnat
Viitorul temut e prezent,
iar viaţa un vis absent.

Simplă întrebare

Sufletul meu cu cine o să vorbească?
când trupul o să ruginească
şi cu mult deasupra lui
va face umbră un gutui
cu fructe dulci-amărui.
Dulci-amărui ca viaţa moartă
din oasele private-acum de soartă
şi galbene ca spiritu-mi bolnav de-o dulce solitudine,

ahtiat după-o necunoscută multitudine
de alte fructe de gutui.

Sufletul meu cu cine o să vorbească?
Poţi oare să-mi spui?

Luptă-ntre lumi

Era a doua oară când simţeam că pierd controlul asupra raţiunii. Doar că de data aceea printre momentele de onirism se înfiripau şi câteva clipe de luciditate, care încercau din răsputeri să spargă cu un ac norul pe care pluteam. Norul meu era însă destul de rezistent (mai ales în faţa unui simplu ac), aproape de plumb aş zice. Cauza principală a băgăcioasei secunde logice era experienţa..., căci, după cum am mai spus, era a doua oară. Iar această experienţă mă îmbia să prevăd o nouă dezamăgire. O conştientizam şi eu, dar norul meu creştea inimaginabil de rapid şi refuza cu obstinaţie să mai staţioneze în ipostaza de nor-infantil sau cel puţin în cea de nor-juvenil. Nu, el se maturiza văzând cu ochii. Eu, pe de altă parte, nu mai vedeam aproape nimic. Aveam un început de miopie ce se acutiza. Singurul lucru pe care retina mea îl percepea era norul de plumb. În rest, ceaţă totală, gri, de nepătruns.

Cam aşa arăta interiorul. La exterior... cei de pe pământ erau martori ai pierderii principiilor mele, sau chiar se întrebau daca le-am avut vreodată. Provocam cratere în iarba cea mai pură, fără să-mi pese că era de datoria mea să încerc să le astup, lăsând orice astfel de defecţiune în seama timpului aşa-zis vindecător.

Parcă pentru a face o obişnuinţă din a sfida legile normalităţii, norul meu mă hrănea cu forţe ascunse, cu puteri nebănuite, pe când iarba cea raţională îmi storcea şi ultima picătură de vlagă. Caracterul de plumb al norului meu să fi fost motivul? Sau şi tăria aceea era o himeră?

În marea de incertitudini un singur lucru era cert, care la rândul său constituia o incertitudine. Exista deci o incertitudine certă: habar n-aveam cine va învinge, cerul sau pământul?

Maria-Elena Pintea

Fără titlu

Bat cu oase în pereţi,
Niciun strigăt, nimeni…
Roşu şi alb
Propriile-mi urme.
Ochii-mi lăcrimează sânge,
Hrănind doar spini
Mă zbat să înflorească trandafiri,
Dar din aceeaşi rădăcină
Ies aceeaşi spini.

Inerţie

Port masca precum o pălărie
Acopăr o parte de faţă
În iarbă zac rămăşiţe de trup
Şi totuşi n-am gustat niciun fruct
Cerul s-a făcut oglindă
Dumnezeu ne-a arătat
Pricina iadului din noi
Acopăr o parte din faţă
Cu o mască şi-mi analizez
Nervii sparţi de la mâna dreaptă
Ce se zbat în iarbă
Port pe faţă o mască
Şi păşesc cu unicul ochi
Cu grijă iarba nepătată
Talpa-mi să simtă
Din ce să mă recompun?
Apă, aer, foc, pământ,
În oglinda cerului toate-s
Scrum
Port pe faţă o mască
Copacul nu mă recunoaşte,
Inima ce atârnă a juma de trup
Mi-o azvârle-n iarba murdară
Rămânându-mi doar ochiul
În mască zadarnic încerc
Să mă adun, vin ploile să
Limpezească pământul,
Faţa cerul în oglindă să-şi vadă curăţind

Mama

Motto – Amintindu-vă să mă priviţi
Nu privindu-mă să vă amintiţi

Nu te cunosc
Închide ochii
Ce nasc întuneric,
Mă sperii.

Văd două stele
Printr-o perdea udă.
Una se stinge
Alta se aprinde.

Eu te privesc
Tu mă priveşti
Nu vrem să ucidem,
Liniştea asta ţipătoare.

Păşesc fără frică
Călăuzit de atât
Rău ce-mi face bine
O inimă geamănă mie.

Marina-Georgiana Pantazi

Plec…

Plec departe de oraşul zgomotos
Departe de acest gând monstrous
Că fiecare clipă care se scurge
Ia cu sine o picătură de sânge
Din inima noastră de muritori
Prin viaţă suntem simpli călători.

Plec, nu are rost să mai aştept acum
Trecutul să se întoarcă…
Prefer să mă afund în concret
Şi să trăiesc de parcă…
Mâine voi ajunge la capăt
De drum.

Sunt acel om

Sunt acel om căruia nu-i place minciuna
Care a promis că va iubi întotdeauna
Natura şi pe toţi cei din jur
Să-şi păstreze sufletul pur.

Sunt acel om pe care-l întâlneşti pe stradă
Căruia îi place să vadă
În orice defect o calitate
Care nu se schimbă peste noapte.

Sunt acel om, de care nu-ţi pasă
Care face viaţa celor din jur frumoasă
Sunt un spirit răzvrătit
Un copil cu suflet aiurit.

Sunt acel om, care cu o scănteie
De imaginaţie creează în jur magie
Care creionează lumea într-o idee
Acel om care dispare ca o părere.

Scrum

Cu fiecare clipă ce trece
Îmi simt inima tot mai rece
Căci fiecare oră trece amar
Se scurge din clepsidra timpului fugar
Şi mă duce departe de tine.

Parfum de flori carbonizate şi de scrum
Ah, totu-i amintire acum
Aş vrea să am aripi să zbor departe
Spre zările de care ne desparte
Destinul sau viitorul poate.

Aş vrea să mă regăsesc
Te caut şi pe tine
Dar nu mă recunosc
Nici măcar pe mine.

În ochii mei goi nu e loc de iubire
Trec triumfătoare
Prin viaţă fără tine
Căci mi-am regăsit curajul în mine
Şi nu mai am nevoie de scuze inutile.

Strigăt

Pleci şi mă laşi un suflet gol
Când îţi văd ochii cad în gol
Aş vrea să strig dup-ajutor
Dar nu mai am aer, simt cum mor.
Te chem, dar nu-mi auzi vocea stinsă
E un strigăt mut, te-aştept cu mâna întinsă
Să mă ridici de la pământ
Să rupi tăcerea de mormânt
Ce mă-nconjoară
Aş vrea să ţip în liniştea asta goală
De suflete reci, dar sfiala
Mă topeşte
E un strigăt
mut, ce mă înnebuneşte

Lucian Bolbea

Eternitate

Scripcarul cântă al lui cântec,
descântec pentru morţii ce trec...
Unii repede, alţii încet
spre câmpul unde moartea şi-o petrec.
Asta le-a fost soarta şi o acceptă.
Scripcarul le cântă o melodie lentă...

Şi aşa e în fiecare zi. Suflete ce nu şi-au găsit odihna, cutreieră câmpul. Muncesc. Dau cu sapa, dar nu lasă nici o groapă în urmă. Dau cu grebla, dar nu lasă nici un şanţ în pământ. Pun seminţe, dar nu răsare pic de plantă. Aşa e zilnic. Scripcarul e singurul personaj anormal din acest peisaj. Priveşte cu ochii săi goi spre câmpul sterp, dar plin de suflete. O lumină roşie, acoperă totul. Aşa e aproape mereu. Scripcarul cântă fiecăruia cântecu-i predestinat, în funcţie de viaţa ce-a îndurat. Morţii plâng. O, şi ce plâng! Dacă erau cuminţi? Atunci n-ar mai fi săpat acum... Lumina din roşie, verde a devenit. Toată suflarea de moarte acum s-a risipit. Câmpul se scufundă într-o lumină verde. Pe scripcar, nimeni nu-l vede. Dar El rămâne acolo. Şi cântă. O, şi ce cântă! Lumina îl cuprinde. Sufletele se duc, se risipesc. Prin păduri, prin case, sub poduri, pe străzi sau pe unde nimeresc. Liniştea nu şi-o găsesc. Abisul verde îi cuprinde, să doarmă nu li se permite. Când lumina roşie se face, pe câmp se întorc, la sapă şi la greblă, la seminţe şi la udat. Aşa să facă, până ce viaţa toată, a încetat...

Ştii?

Ştii cum e să vrei să dai pe cineva cu capul de toţi pereţii, apoi să te dai şi tu?
Ştii cum e să vrei să tai pe cineva în bucăţi şi apoi să-l pui la loc, ca un mic zeu?
Ştii cum e să vrei să fi văzut cu alţi ochi? Ochi frumoşi, plini de iubire?
Oare ştii cum e să stai pe marginea prăpastiei singurătăţii? Să vrei să te arunci în golul din ea... golul din tine... Să te laşi purtat de disperare spre fundul dureros... E o linie fină între singurătate şi disperare.

Ştii... să speri, să mergi înainte, să fii tu... din dorinţa de a nu te lăsa prins în capcanele normalităţii să te loveşti chiar în ea. Să te amăgeşti că fiecare dimineaţă va fii una mai bună... Oare cine-i de vină? Tu? Eu? Restul? Tu, adică eu? Eu, adică Tu? restul, adică Noi? Noi sau ei? Ce e mai rău? Să vrei sau să oferi? Să vrei iubire sau să oferi? Ambele, frumoaso... ambele. De fiecare dată te loveşti de indiferenţă, de nepăsare, de refuz, nemulţumiri... Oare eu sunt de vină? De ce? Oare Tu? Nu, Tu trebuie să rămâi pe zâmbet şi să fii frumoasă în continuare. Restul? Dă-i dracu'! Restul nu contează, sunt de umplutură. Deci vina e a mea? Poate... N-ai vrea să vii în pantofii mei? Să mergi pe drumul meu? Să vezi pentru o zi, viaţa mea. Să te fereşti de toate problemele de care mă feresc şi eu, să vezi cât şi ce îndur. Nu? Oricum nu cred că ţi s-ar potrivi pantofii...

Ştii cum e să vrei şi să nu primeşti? Să oferi şi să primeşti palme peste faţă?

Oare ştii, iubito, ceva din toate astea?

Oare ştii, cum e să fii eu?

Alina Potecea

Femeie mută

Cu ochii goi, de vezi în suflet
Cu buzele subţiri şi moi
Cu obrajii subţi şi vineţi, nu zâmbeşte
Cu pletele făcute cârlionţi
Priveşte de parcă ar vedea prin tine.

Cu mâinile micuţe, tremurânde
Cu degetele prea subţiri
Cu unghiile vinete şi lungi
Cu umerii lăsaţi de grea povară
Ea şade ca şi cum ar fi bolnavă.

Cu capul istovit şi-ntors către fereastră
Ea nici nu râde, dar nici nu stă să plângă
Cu trupul obosit, slăbit, fără putere
Îşi duce-o mână-n stânga, jos la piept
Ca şi când doar acolo ar durea-o cel mai tare.

Renaştere

Poate că nici nu mai gândisem
Să las pe cineva să intre iarăşi,
Dar voia sorţii făcut-a să las uşa crăpată
Să vadă cel ce-ncearcă să se uite înăuntru
Că uşa încă-i descuiată.

Şi a păşit.
Neştiind unde avea să intre
Şi a privit, şi a plăcut privirii şi-a rămas
Căci de data asta prind şi păsările primăvara glas.

Am renăscut, căci nu mai era gol în mine
Să nu fie umplut, acoperit cu mâna sa
Şi au înflorit şi florile afară,
Căci ce-i de preţ se află şi este
Chiar în inima mea.

Ioana-Denisa Roşu

Asfalt

Bancă sub soare,
Adieri,
Ciripit de vrăbiuţe şi câteva albinuţe,
Puţin fum în zare, însă nicio mişcare.
Când mă uit mai atent,
Trei pietre şi un pic de verde,
Un asflat şi multe bete.

Niciun zămbet, agitaţie,
Prea mulţi plătitori de taxe.
În staţie la metrou
Un octogenar cam bou
Stă şi râde bibelou.
Scot privirea din asfalt
Puţin cam panicat
Privesc foaia ciudată ce o ţine ca pe-o hartă.
Era un ziar ce n-avea touchpad,
Nici screentouch,
Asta da antichitate.
Îl citea pe nesuflate
Doamne, câtă libertate
În ochii scorojiţi, dinţii îngălbeniţi,
Mă uit mai atent.
Dintr-o întreagă societate,
Omului bătrân îi arde să mai râdă
De-aste fapte când el abia mai poate.
Noi, îndobitociţi
Fără mimică şi glas,
Cu cocoaşă şi artrită
Prea puţină mişcare şi un pic cam mult bătuţi de soare,
Nici măcar nu mai zămbim,
Ştim doar să muncim,
Banu-i tot ce socotim,
Cum mai trăim
Când noi ştim doar să murim?

Despre păcatul originar

Cutezarea celor dintâi ne-a pus nouă căpătâi.
Vrut-au ei să afle tot, fără să aibă niciun strop
de cuget sau de gândire când decis-au ei să facă
tot ce prohibit le-a fost, dinainte să fi fost
ei doi fericiţi în Rai.
Noaptea, ziua lor era, soarele nu apunea
până-n secunda în care el şi ea
au transformat o întreagă lume-n iad,
fără a se gândi cât de rău totul va fi,
fără a putea privi la declinul lumii vii
rătăcită rău de tot într-un groaznic foc
ce arde nestingherit fără a putea fi oprit.
Va distruge poate tot,
iar tu nu te întreba de ce n-ascultă fiica ta
pentru ca aşa-i firea de om
îndoielnică şi iute la greşeli, nu doar mărunte,
înzestrat şi el cu minte pentru a putea decide.

Ioana Marinică

(Facultatea de Litere, Universitatea din Bucureşti)

Sincopă

Pictezi nori în frig
la un carnaval de tei,
cu un miros dulceag spre fin
sub un geam ros de timp.

Păstrezi chei fără destin,
într-un şifonier cu flori
sufocat în colţuri mici
de fluturi morţi
prea libertini.

Căprioara

Ochii blânzi,aprinşi de ai lumii vise
Se îneacă în cer şi sunt aprinşi
De fluturi albi încet zburând
Spre mine când veneau râzând.

Vara îmi fura surâsul
Mă legăna alene în gând
Pe pământ bătut de vânt.

Ardeam noaptea când se revărsa
De atâtea veacuri,
Apusul dulce mi-l fura.
Mă ducea dansând,
chemând-o să o prind
Precum frunzele de toamna

Treceam pe lângă un singur pom
Zi şi noapte…
Îmi şopteau din cer păsările străvechi
Că-i poteca furată de un lup.

Pădurea fugea şi porţile-şi închidea
Lupul în urmă rămânea.

debut

Andreea Giulea

(Colegiul Tehnic ,,Costin D. Neniţescu" Piteşti)

Cad petale

Când sufletul îţi e frânt
Inima parcă îţi este sfâşiată...
În inima mea e cu totul altceva,
Când cineva mă răneşte
Cade câte o petală.

Trandafirul din mine
E înconjurat de spini, care se retrag
Când întâlnesc o persoană blândă.
Poate tu poţi fi acea persoană,
Dacă nu mă vei mai răni din nou.

În cazul în care nu găseşti ceea ce cauţi
Nu înseamnă că totul s-a sfârşit,
Trandafirul meu s-a ofilit
Şi încă mai cad petale,
Dar ştiu că el
Puternic va fi,
Şi va răsări,
Cândva,
Din nou...

Coşmar

Spune-mi unde eşti
unde te pot găsi
Totul aici este întunecat
vreau să mă trezesc
Numai umbre în jurul meu
îmi spun să le urmez.

Spune-mi cât e ceasul
Spune-mi că e un vis
Te rog nu mă părăsi aici
Este un coşmar
Din care nu mă pot trezi.

Stau în faţa unei oglinzi
Şi încerc să evadez
O ating şi încep să plâng
Timpul trece diferit aici
Vreau să mă trezesc
Un strigăt de disperare
Mă salvează din coşmar
Şi mă trezesc clipind.

Noua noastră rubrică reprezintă spatiul tipografic pus la dispoziţie liceenilor membri ai "Cercului de creaţie literară" din cadrul Palatului copiilor din Piteşti, cerc îndrumat de prof. Simona Marineaţă, căreia îi aparţine şi selecţia de faţă.

Teodora Vasilescu

Priveşte-mă

Priveşte-mă ca pe o carte
Fiecare parte din mine vrei a savura
În suflet să mă porţi o veşnicie
Visând mereu povestea mea
Citeşte-mă din nou, din nou
Compară-ţi sufletul cu mine,
Dându-ţi seama că doar eu
Sunt cartea ce viaţa poate a-ţi rescrie.

Priveşte-mă ca pe un tablou
Aşază-mă în rama sufletului tău
Admiră-mă, mândreşte-te cu mine,
Dă-ţi seama că doar el deţine
Întreaga pată de culoare din tine.

Priveşte-mă ca pe o pasăre
Nu mă ţine-n colivie.
Ai încredere în a mea iubire
Dă-ţi seama că mereu te voi alege din mulţime
Şi voi zbura doar spre tine.

Lasă-mă să te pictez

Lasă-mă să te pictez în culori numai de mine ştiute
Aşa-ţi voi arăta cum mă oglindesc în tine.

Pe pânza albă te creez
Şi încep să te pictez
În ochi îţi voi aşeza cerul,
Iar pe ale tale buze păsări vor zbura,
Sprâncenele - dese păduri amazoniene,
Iar fruntea lumea-mi întreagă va întruchipa.
Lasă-mă să te pictez cum te văd în clipele fericite.
Corpul tău în al meu univers se va preface
Plin de trăiri, secrete şi mistere,
Poveşti cu prinţi şi cu prinţese
Urmează a fi spuse .

Lasă-mă să te pictez,
Al tău piept- dulcele tărâm al viselor,
Mâinile ca al meu leagăn vor servi,
Buzele- locul unde ne vom întâlni,
Inima- locul unde doar eu voi fi...

Cristina Răduţ

Liliacul

Seara se lasă-ncet peste pădure;
Frigul de nimeni nu vrea să se-ndure.
De-ndată-i trimis în negura nopţii
Un brav cavaler , iubitor al morţii.

El, în tăcere, cu ai săi ochi priveşte,
La urechea prăzii cântecul morţii şopteşte.
Cuprinde cu braţele-i mari, întunecate,
Trupul şi sufletul de mult sfărâmate.

Îşi satură poftele mult prea nebune,
După care nopţii, loial se supune.
Vânătoarea s-a sfârşit în această seară,
Şi soarele începe trist să răsară...

Natura încet din somn se trezeşte
În zarva mare, pădurea vorbeşte,
Cum misteriosul cavaler, într-un mod cumplit,
O altă viaţă în noapte a răpit.

Ioana Vamanu

HAIKU-URI

Iubirile dor
Îmi străpung tot sufletul
La ceas de seară.

Cocorii voioşi
cântă la ceas de vară
o serenadă.

Toamna a venit
câmpiile la umbrit
neiertătoare

Strigăt obosit
murmurul izvoarelor
târziu în noapte.

Vântul de toamnă
suflet chinuit şi sec
plângând adesea.

Cupe de argint
fluturi pictaţi în culori
pe foaia albă.

Camelia Mădălina Marin

Am încercat

Revin lacrimi ce au curs,
Aud vorbe ce s-au spus,
Am ştiut, dar am ascuns,
Fapte care-acum s-au dus.

Revin gânduri adunate,
Aud vorbe, nu-s uitate,
Ştiu că nu au fost iertate,
Rănind suflete curate.

Am încercat să nu ascult,
M-am prefăcut că nu aud,
Să schimb ceva… Am vrut.
Am încercat, dar a durut.

Am încercat să nu vorbesc,
Să mă conving să nu crâncesc,
Să mă abţin să nu şoptesc:
“ Ştiai că încă te iubesc ? “

Ionuţ Bogdan Preda

Stimată Toamnă,

Privesc uşor la tot timpul care zboară la fel de uşor pe lângă mine, azi începe săptămâna şi tot azi se şi termină, orice ştiam despre timp, toate limitele lui parcă se dilată, parcă, odată cu înaintarea în vârstă pierd noţiunile lui, parcă dispar, dispar într-un neant, dispar într-o negură învăluită în amintiri. Vara a venit... şi a trecut.... au trecut aproape o sută de zile de vacanţă, fără măcar a le simţi prezenţa în viaţa mea, m-am simţit exact ca şi când aş avea o scutire medicală, fiind scutit de la orele de studiu. Nici nu mi-a venit să cred că deja toamna se apropie atât de repede cu ale ei parfumuri fine. Iată că a venit şi 1 septembrie, pierdut în libertate, nici nu am avut timp să realizez că pomii decid să-si schimbe veşmântul, unii în auriu, alţii în roşu, nu am realizat nici că soarele adoarme din ce în ce mai devreme, aproape nici nu am simţit că briza de vară a plecat şi aerul rece, suflul rece al toamnei se aşterne uşor pe plaiurile mioritice. Tărâmul în care trăiam se cufunda uşor în tristeţea pomilor goi şi a picurilor de apă care încep să cadă într-un dans agitat din norii plumburii care erau tot mai mulţi pe zi ce trece. Nimic nu m-a făcut să cred că vara s-a terminat, în schimb într-o dimineaţă m-am trezit, nici nu am zărit bine fereastra cu rame albe, căci văd cerul acoperit de nori, nişte nori care

anunţau zile mohorâte şi ploioase, pesemne că toamna îşi intră în ritm, cu greu am distins culoarea norilor din cauza

tâmplăriei albe a geamurilor. M-am scărpinat la ochi câteva secunde bune, crezând că nu văd bine, dar iată că m-am dezmeticit şi, da, erau nori, era o zi mohorâtă, blancul cerului îmi golea sufletul şi mi-l făcea atât de sec precum inexistenţa vieţii în nuanţa culorii albe. Trec peste acest moment, gândindu-mă că este ceva trecător, mă ridic, îmi fac exerciţiile fizice, gândindu-mă că nu o să îmi strice ziua câţiva nori buclucaşi... , dar, nu, nu a fost aşa, după aproximativ cincisprezece minute de efort, mă ridic, deschid geamul şi aud un vuiet, care parcă anunţa teroare, era suflul zilelor de toamnă, era acelaşi suflu care avea să vestească sfârşitul zilelor fără griji, sfârşitul zilelor calde şi frumoase de vară, aproape că rugam vara, o rugam să se întoarcă..., dar în zadar..."Toamna mă deprimă, te rog, mai rămâi puţin.."‘

Îngerul unui sinucigaş

Georgiana Nicol Vigu

O zi aproape însorită, cu nori aproape gri, de care faci abstracţie. Scenariul perfect pentru o primă greşeală.

Când stai să observi oamenii, mereu îi cauţi pe cei care ies în evidenţă, pe cei care se ascund de normalitate, cei care poartă ecuson cu ,,INTERESANT”.

Însă cele mai neobişnuite creaturi sunt oamenii care arată normal, se îmbracă normal, vorbesc normal. Sunt imprevizibili, instabili şi se camuflează perfect. De pildă, într-o staţie de autobuz semiaglomerată. Aştepţi şi îi observi aşteptând.

Concluzie de început: aşteptarea implică mai multă activitate, decât îţi dai seama pe moment.

Observaţia este punctul meu forte. Motivul pentru care exist, cel care m-a distrus şi adus cu picioarele pe Pământ (la propriu). Să spunem că am schimbat unghiul din care priveam ce privesc şi acum. 1,63 înălţime, păr castaniu, tuns scurt, ondulat, 15 ani, aproape 90 de kilograme şi să nu uit de ochelari, chiar dacă nu îi poartă decât rare ori după un maraton de seriale de la 20:00-04:00. Destul de normal până acum, nu?

Adolescenta marginalizată, vorbită şi batjocorită pe la spate, mereu cu privirea în pământ. Nimic nou... Cum ziceam, aşteaptă un autobuz care să o ducă spre o şcoală deplorabilă, fără prieteni, spre alte şase ore groaznice în care să-şi regrete existenţa. Dar ,,interesantul” din viaţa ei banală, e lucrul pe care îl face în timp ce aşteaptă autobuzul teroarei...

Într-o mână, ţine două lalele, probabil rupte din dorinţă, probabil primite de vecina căreia îi plimbă câinele, probabil găsite pe stradă. Mă apropii de adevăr, la fel de repede cum cealaltă mână a ei se apropie de petala unei lalele roşii. O smulge fără menajamente, după care încă una, şi înca una, continuând într-o izbucnire violentă. Priveliştea nu mă duce cu gândul la tradiţia florală de tranşare cu: ,,Mă iubeşte,...nu mă iubeşte”.

Furia ei pe bietele lalele, mi-o înfăţişează distrusă de frustrare, aruncându-şi destinul în numărul unor petale, încât o pot auzi rostind în propriile-mi urechi: ,, Să mor azi? Să nu mor azi? ”. Copleşit de remuşcări, mă holbez fără oprire. Nu îmi dau seama unde s-a oprit ruleta întrebărilor, dar masacrul se odihneşte acum la picioarele ei, care încep a strivi tulpinile.

Am realizat că o cunosc, când i-am văzut semnele de pe mâini. Mărturisesc că mi-e ruşine de mine. Am abandonat-o. Mâinile îi sunt îmbrăcate în tăieturi superficiale, faţă de rănile din suflet. A crezut că o astfel de durere o va spulbera pe cealaltă. Îmi amintesc că o ţineam de mână când a început totul. Îi şopteam că nu e o soluţie ce încearcă să facă. Îi invocam fericiri mai vechi, îi dădeam motive să înceteze.

Prezenţa mea nu a oprit-o din a-şi apropia lama de pielea albicioasă. Înainte să o atingă pe a ei, a trecut prin mine. Rece şi ascuţită, sfârşind drept o dâră sângerândă în realitate. Ca înger, nu înteleg suferinţa umană, o identific, dar nu o pot simţi.

Aşa era înainte să descopăr că lacrimile se răcesc pe măsură ce se scurg de pe obraji pe gât. Prima dată a fost doar o satisfacţie de moment. După ceva timp, au urmat celelalte. Nu am mai încercat s-o opresc. Asta a fost greşeala mea. Şi, pentru că mi-am dorit să o pot întelege, să o pot salva, o privesc cu ochi muritori într-o staţie semiaglomerată de normalitate.

Aşteptarea a luat sfârşit. M-am mişcat involuntar în timpul în care am realizat cât de mult trebuia să încerc a o ajuta. Eram acolo, iar acum sunt lângă ea într-o fracţiune de secundă. Autobuzul se vede la orizont. Sunt sigur că o să-i pese dacă o să ştie. O iau de mână, o strâng ferm exact cum făceam când a început totul. Mă ţintuieşte surprinsă cu privirea, dar nu se retrage.

Oare mă recunoaşte? Îi afişez cel mai milos şi cald

zâmbet, aproape privind ca un căţeluş. „E numai vina mea” parcă spun.

Priveşte inexpresivă la străinul care o ţine de mână, până constată că autobuzul a oprit în faţa ei. Se deschid uşile. Se desprinde din strânsoarea mea. Deşi sunt nou în a experimenta suferinţa, am certitudinea că tocmai am alinat-o puţin pe a ei. E copleşitor să fii om...

SĂ NE-AMINTIM MAI DES DE EI!

Din gândirea marelui patriot Alexandru Papiu Ilarian:

(Texte extrase şi puse la dispoziţie de Vasile Dorin Ghilencea, din revista “Tezaur” – februarie 2015)

“O naţiune ce nu-şi cunoaşte istoria se aseamănă fiinţelor lipsite de memoria celor trecute; ea nu cunoaşte legătura logică şi necesară între trecutul, prezentul şi viitorul său, nu se cunoaşte pe sine însăşi”.

“În stadiul actual al civilizaţiei europene, veritabilul drept istoric este dreptul naţional: acela al unităţii şi independenţei naţiunilor, fără nicio presiune străină”.

“Idealul românesc este unirea tuturor românilor într-un singur corp politic”.

“Aşa unire politică naţională, naţionalitate să fie scopul întreprinderii fiecărui român. Atunci vor înceta toate asupririle românilor, atunci de sine vor urma toate bunătăţile pentru români. Atunci vom avea biserică naţională independentă, vom avea universitate şi şcoli naţionale, vom avea oameni destui, atunci ne vom cultiva. Iar fără naţionalitate şi republica este despotism”.

“Transilvănenii să observe cursul lucrurilor în principate. Punctul de gravitate al Transilvaniei nu este nici Pesta, nici Viena. O, de-ar pricepe românii acest mare adevăr”.

“Niciuna din condiţiunile vieţii românilor nu se poate înţelege fără numai aşa dacă recurgi la toatalitatea românilor...”.

“Înşişi diplomaţii nu vor contrazice unirea românilor numai social, totul depinde de la mintea românului, aşa încât nu este niciun ţap în capul căruia aruncăm păcatele noastre dacă nu vom face ceea ce suntem datori către noi înşine, unindu-ne cel puţin cât ne putem uni”.

“În cursul vieţii mele, m-am încredinţat că e lucru cu mult mai frumos şi mai onorant a cădea singur cu o idee naţională, decât a învinge cu o idee bastardă şi străină”.

*

“...La 23 octombrie 1877 viaţa lui Papiu se frângea fulgerată de o soartă după ce abia împlinise 50 de ani. Cu el dispărea o mare conştiinţă patriotică, un spirit dinamic, revoluţionar, un istoric de dimansiunile lui Kogălniceanu şi Bălcescu, un lingvist cu largi orizonturi, unul dintre cei mai străluciţi români ai secolului al XIX-lea”.

Vasile Netea

El, Papiul!

Dintr-un fundal de sală,
cu pereţi şlefuiţi
de linişte
şi înţelepciune,
cu chipul blând
de cărturar ardelean,
mă priveşte
Alexandru Papiu Ilarian.

Sub geana ochiului,
străfulgerat de meditare,
îl văd cu cartea-n mâna dreaptă
şi mi-l apropii inimii.

El, Papiul,
din satul lui sărman,
ajuns-a Sus,
punându-şi numele
pe-o mare Şcoală.

Şi-ntr-un târziu
de zi autumnală
m-a îmbrăţişat
cu sfânta
şi luminoasa lui icoană.

Dorin Borda
(fost elev al “Papiului”)

Suntem activi chiar şi-n vacanţă!

5 mai.”Medalion Ilzi”, susţinut de autoare, la… pian, şi Marilena Lică-Maşala, în rol de super-talentată recitatoare.

Despre Cenaclul din iunie nu spunem decât că e prezentat în detaliu pe ultima copertă.

Tot în mai, o săptămână mai târziu, o nouă ediţie a cenaclului “Armonii carpatine”, cu aceeaşi distribuţie de excepţie, din partea celor două entităţi care-l constituie.

La “Lectura publică” din cărţile Steluţei Istrătescu, au excelat, din nou, Ilzi Sora şi, desigur, Marilena Lică-Maşala.

30 iunie, eveniment major în cultura argeşeană: a debutat cenaclul “Tinere scântei”, coordonat de studenta Liliana Jugănaru. Am fost prezenţi şi am salutat iniţiativa.

În această vară, colegului nostru Constantin Păun i-a fost decernat “Premiul special” al *Uniunii Epigramiştilor din România*, pe 2014.

Început de iulie. O veritabilă “repetiţie” pentru ediţia de după vacanţă a Cenaclului.

Foto-cronica unui spectacol

Cenaclul “**Armonii carpatine**”, din iunie 2015

Ca-ntotdeauna, spectacolul a fost prezentat de redactorul-şef al revistei.

Au citit:

Liliana Jugănaru

Denisa Coroja

Marina Pantazi

După fiecare lectură, a cântat, şi ne-a încântat, grupul vocal **“Armonia”,** condus cu mână măiastră de Nicolae Perniu.

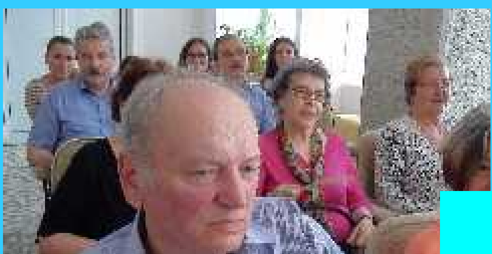

Teodora Vasilescu

Nicolae Berbec

Ionel Dincă

Constantin Vărăşcanu

Adrian Mitroi

Imagini din sală

Vedeta manifestării a fost lansarea nr. 14 al revistei “Carpatica”, prezentată de Marilena Lică-Maşala

Spectacolul a sfârşit prin cuvântul, rostit în stilu-i caracteristic, de fondatorul publicaţiei